JOANNIS LAURENTII LUCCHESINII
Lucensis è Societate JESV.

DE NOTORIETATE IN ANTIQVA ECCLESIA PRÆSTANTIÆ PONTIFICIS MAXIMI SUPRA GENERALIA CONCILIA, ET INFALLIBILITATIS IN DECLARANDA FIDE,

Etiam ante Synodorum, vel Ecclesiæ Consensum,

TRACTATUS DUO

Eruti ex Polemica Historia Concilii Chalcedonensis scripta ab eodem Auctore.

CONSECRATI
SANCTISSIMO D. N.
INNOCENTIO XII.
PONTIFICI MAXIMO.

Cum Indice Rerum locupletissimo.

ROMÆ, M.DC.XCIV.
Ex Typographia Reverendæ Cameræ Apostolicæ.
Superiorum Permissu.

Ad usum [illegible] Pattery 3 Ord. Franc. [illegible] — 40

SANCTISSIMO D. N.

INNOCENTIO XII.

PONTIFICI MAXIMO.

DUo iſti, quos excudo, Tractatus fructus quodammodo ſunt decerpti ex Arbore Tibi, Pater Sanctiſſime, conſecrata, ex Polemica ſcilicet Concilii Chalcedonenſis Hiſtoria, quam, favente Divino Numine, conſequetur pugnans Narratio cæterarum Orienta-

lium Synodorum iisdem prope Divinis auspiciis decoranda. In me receperam, aliud vertente hoc anno ejusdem Historiæ Volumen Sanctos ad pedes deferre; sed vetitus ab aliis ingruentibus curis hoc saltem Opusculum repræsento, quod Pontificiæ Triumphum Auctoritatis exhibet in eadem Sacrosancta, & Orientalium omnium numerosissima, Synodo Chalcedonensi. Earum nulla, quæ in Occidente conflatæ sunt, plura mihi, & validiora Veritatum, quas propugno, Argumenta suppeditaret. Ex iis, quæ in medium profero, patebit, stolidè malignam esse Schismaticorum, & Hæreticorum Calumniam affirmantium, in ultimis Græcorum Conciliis aliquid fuisse indultum Apostolicæ Sedi, eò quòd, cum in ruinam vergeret Græcorum Imperium, fulciri cuperet Latinorum præsidio; in Occidentalibus autem Synodis facili negotio potuisse Romanos Antistites plus sibi, quàm illis Vetustum Ævum concesserit, arrogare. Nihil ab-

sur-

ſurdius unquam effutivit Impietas, quia in poſteriorum nulla Romanæ Cathedræ Dignitas magis eluxit, quàm in Chalcedonenſi, quæ florente multò magis, quàm Latinum, Græcorum Imperio, & à Patribus ferè omnibus Græcis celebrata eſt. Abſolutâ Vir Maximus alterius Hiſtoriâ Concilii, à quo nuper aucta Sanctitas, & Religio fulgorem intendit Cathedræ Petri, eamdem magis illuſtrari dixit à Principe tunc in ea conſidente, cujus præconiis eximio ſuo coronidem Operi impoſuit. Id ipſum tentare non audeo poſt meam exaratam Hiſtoriam, antequam palmaria hæc ex illa inferam Corollaria, quia inopem me facit ipſamet copia. Quemadmodum igitur in obſequentiſſima Narrationis Polemicæ Nuncupatione ea tantùm attigi ex cæleſtibus Donis in Te congeſtis, Beatiſſime Pater, quæ ſuſcepto tunc à me labori penitus conſerta erant, & quodammodo ipſi Argumento ſcriptionis innata: ita nunc amantiſſimum Græcorum Antiſti-

tum

tum cultum erga Regale Tuum Sacerdotium expendens, illas tantùm propè Divinas Dotes delibo, quæ, votis omnibus à me quæſitam, Græcorum ſpondent fælicitatem. Nihil ad illos in obſequium Vaticani ſuaviter rapiendos efficacius eſt, quàm manifeſta Sanctimonia Succeſſorum Petri, & eorumdem Paternus in ipſos Amor. Vtrumque hoc illicium nunc ſortiuntur, dum Fama vulgat Virtutis Heroicæ Prodigia totius admirationem Orbis excitantia. Delapſum è Cælo aliqui putaverunt mirabilem illum Sacerdotem, cui nulla fuiſſe dicitur Genealogia. De quo unquam hoc licuit illuſtrius ſuſpicari, quàm de illo, qui conjunctos ſanguine Principes nullâ penitus ſacræ particulâ gazæ reſpergens Inopes tantùm munificentiſſimus Pater adoptavit in filios: atque hos frequenti alloquio, ac perpetuâ Tutelâ dignatur? Ab Apoſtolorum olim Corypheis humana omnia exutis, Petro, Paulo, Ioanne, Andrea, exculti Græci quàm

pro-

proni erunt ad Venerationem Pontificis Maximi, cuius Munus non ex illibatæ tantùm securitate Doctrinæ, sed ex Imitatione quoque Apostolicæ Sanctitatis jure appellatum vident Apostolatum in Chalcedonensi Concilio? Tot, ac tam præclara sunt, quæ pro asserenda Æquitate, emendandis Tribunalibus, publici rationibus Ærarii vindicandis, uni Virtuti, ac Sapientiæ, relinquendo aperto aditu ad Honores, prohibendâ in posterum nimiâ erga suos indulgentiâ decrevisti, ut singula ex innumeris Heroicis gestis, atque decretis, comparare possent singulis Sacrorum Principibus, adeoque omnia plurimis, Nominis Immortalitatem. Minimè necessaria est insignis quædam, ac prope Divina Virtus in Antistite Summo ad omnes ejus ad cultum alliciendos, cum Petri Dignitas, ut Magnus inquit Leo, etiam in indigno Hærede non deficiat. Sed, sive magna Fælicitas maximè dilectis Cælo Principibus indulgeatur: sive maximos, ut ait Plato, sui amo-

res

res pariat subjecta oculis Virtus, profectò celeberrima Græcorum ad Apostolicam Sedem Confugia, & Communes ad Romanum Patrem Gentis illius Accessus potissimùm contigerunt, cum præcipuâ quadam insolitæ Virtutis gloriâ inclyti Pontifices imperabant. Ita provocavit ad Iulium damnatus à Synodis Athanasius: staturum se Damasi Definitionibus, dixit Basilius: eodemque regnante Sanctissimo Pontifice Romanæ præconia texuit Ecclesiæ Nazianzenus; ad Innocentii Primi confugit Chrysostomus Patrocinium. Ut verò prætergeam Antiquas, quæ tot erga Christi Vicarium Græci obsequii Trophæa statuerunt, Synodos sub Silvestro, Damaso, Cælestino, Leone, celebratas, præclarissima fuit Græcorum ad Romanæ Fidei consortium Reversio in Lateranensi Concilio sub Innocentio Tertio, in Lugdunensibus sub Innocentio Quarto, Decimoque Gregorio, impellentibus præterea Christianos Reges, ac Cæsares in Turcarum exitium,

& egre-

& egregiè proinde de Græcia meritis, in Florentino demum sub Eugenio Quarto: qui omnes contemptu terrenarum rerum, & Cælestium amore Supremi Sacræ Reipublicæ Moderatores inclaruerunt. Quid memorem cæteras Innocentiorum dotes eamdem spem augentes miserrimi Schismatis evertendi? Sive, præter jam recensitos, insignem in oppugnando altero Schismate Petri Leonis constantiam Secundi: sive Octavi labores pro sanciendo Christianorum Principum in Barbaros Fœdere, qui fælicius Consiliis, Auro Lacrymis Vndecimi responderunt: ac Decimi ardorem animi novis in Erroribus opprimendis? Si ludit in Orbe terrarum Sapientia; nec raro Nominum Auspicia completa vidimus, contemnenda nequaquam videntur illa, quibus Sanctissimi Principis Nomen, & Mores debitam eidem Faustitatem ominantur. At ejusdem Paterna in Græcos propensio mirificè fiduciam, aliunde jam excitatam, incendit. Si-

cu t aliis omnibus Pontificii motibus animi, ita huic quoque piæ in Græcorum salutem inductioni fuit cælestis Origo. Quidni enim nil, præter Cælum, spirans Sanctissimus hominum Parens amet præclarè olim de Catholica Religione meritam Gentem, dilectam Superis, Cælumque tot primæ Magnitudinis sideribus locupletantem, firmantem in Conciliis Arcana Fidei, tracturam nunc secum Provincias, & Regna innumera, quæ vel illius Ritum sequuntur, vel si aliis, præter consuetos Orientalium Schismaticorum Errores, ut Abyssini, Nestorii, aut aliorum Hæresibus inficiuntur, Præsules certè accipiunt ab Alexandrino, ideoque illius resipiscentis vestigiis insisterent, & communis Græciæ ad Unitatem Fidei Reversio Tertiam addictorum Christo Domino mortalium Partem ad Romani Pastoris Ovile revocaret. Hæc expendens Pater Beatissimus, miro prolatandæ studio Religionis exæstuans, paterna Græcos Charitate comple-

cti-

ctitur: in eorum plurima favorem decrevit: molitus alia fuit: ab illo quempiam discedere Ritu prohibuit: jura Collegii pro ipsorum filiis erecti, & Optimi beneficia Fundatoris dum fovet, eadem multipliciter instaurat. Huic ille uni Nationi Templum à fundamentis extruxit, in quo Sacra Græcorum Ritu perpetuò celebrarentur, ut in hac Arce Fidei Consortium utriusque, Occidentalis, & Orientalis, Ecclesiæ semper fulgeret. Dum in hoc illustri Templo plurimos Innocentio Duodecimo, Supremo Principi Antistitum, Patri, Maximo, ac Beatissimo Papæ, orari Annos quotidie audio sub Sacri Finem, hic enim mos receptus Græcis est, incredibili gaudio gestio; omnes quippe in hac una diuturni, ac Seculum prætergressuri, Ævi Tui, Pater Sanctissime, Faustitate fortunas Ecclesiæ Universæ, atque ipsi præsertim Græciæ concedendas, video flagitari. Primos Imperii Tui Annos frequentissima Venetiis, in Russia, in Peloponneso,

 alibi

alibi, ad Romanam Fidem Græci Ritus hominum accessio insignivit. In Ungaria verò, Dalmatia, Servia, Rascia, Schisma ejurantium ea vis fuit, ut una tantùm Diœcesis, immensa quidem, & Moncacio ad Esseci Pontem protensa, plusquam Trecentos cum universo singulorum grege numeret Parochos exosos Photium, Ephesium, omnesque superbissimæ, ac nefariæ Separationis Auctores. Plurima hæc Centena Animorum Millia esse censeo Præludia cæterorum, qui, omnem numerum superantes, Tuos procumbent ad pedes, Beatissime Pater, in solenni omnium ad Catholicæ sinum Ecclesiæ Reditu, ad quem obtinendum hoc quoque Opusculum conferre nonnihil fortasse poterit, si eidem cum tenuissimo Auctore benedicat Sanctitas Tua.

L E-

LECTORI.

QVæ mihi Chalcedonensis Historia Concilii, erigentis Davidicam mille munitam clypeis Turrim in præsidium Vaticani, obtulerat Argumenta Pontificiæ Generalibus Synodis Antecellentiæ, & in declaranda Fide Infallibilitatis sparseram per universum Narrationis corpus, prout ansam dabat ipsa Narratio, & aliis immiscueram, quibus ceteræ confirmabantur Veritates à Catholicorum nullo negatæ. Immensæ Historia illa magnitudinis Aula videbatur pictis diversi generis Tabulis referta, quibus in classes disponendis nullus fuerat impensus labor; eæ quippe ex Historiæ legibus erigendæ consequenter erant, quæ se ultro ingerebant, Plurimis nunc in Aula derelictis eas tantùm seligo, in plura Conclavia peculiari quasque serie distribuendas, quæ ad multiplices pertinent Probationum species vindicantes eamdem Pontificiam Præstantiam, & in sancienda Fide necessariam Immunitatem Erroris. Plurimas videlicet quodammodo instruimus Pinacothecas, quarum singulæ nexos aliquâ inter se causâ Heroas repræsentent. Quis vetat, cùm singulæ nostri juris essent hæ Tabulæ, ab uno eas in alium locum transferre? Sua unusquisque compilare Opera sine ullo dedecore potest, aliena cum maximo depopularetur.

At

At quì fieri potest, ut adeo exaggeratus sit Numerus Argumentorum, quibus duæ tantùm ex plurimis in Historia statutis Veritatibus asseruntur, ac ferè exæquet illum, ad quem universa eadem Historia protenditur? Cum in Aula relinquamus Argumenta illa, quibus evincitur Auctoritas Pontificis Maximi supra singulos Præsules Orientalis quoque Ecclesiæ, supraque Universam ipsam Orientalem Ecclesiam, supra omnes demum Cultores Christi seorsum ab aliis acceptos: quo pacto Argumenta reliqua, conficientia Præstantiam supra Ecclesiam in Generalibus Synodis congregatam, & Privilegium Apostolicæ Cathedræ nunquam errandi in explananda Fide, ferè totidem sunt, quot vindicantia partim has à quibusdam in dubium vocatas, partim alias supra recensitas Veritates ab Orthodoxis omnibus ultro susceptas? Hoc contingit, quia duas illas freqventius eruimus ex Historia, & quia sæpe ex eodem Narrationis, aut loquentiũ Textu simul utramque ratiocinando conficimus. Proinde Argumenta, quæ in Historia sæpe conjuncta sunt, & sub uno tantùm Numero gemina comprebenduntur, cum hìc ad sua Capita revocentur, diversimode flexa nunc ad unam, mox ad aliam Veritatem comprobandam, duplicant numerum singulorum.

Adeo nativa, & insita erit Interpretatio Conciliaris, aut Epistolaris Textus, ut ejusdem vim sit illico Lector assecuturus. Dum perpetua ratiocinatione latentes piscabor Veritates, curtum sermone rotato ferè semper Enthymema torquebo; verborum, quæ necessaria minimè sint, osor acerrimus: hanc enim curis mortalium Scriptores omnes, ac tenues præcipuè, reverentiam debent. Et certè, quod

ver-

verbis pepercerim, constabit ex Indice Rerum Notabilium ostendente, plurimas, gravissimasque in brevissimo Opusculo contineri. Quod verò pleræque hucusque ab aliis non fuerint expensæ patebit conferenti nostrum cum Indicibus cæterorum, qui de Antiquis, aut Recentibus Conciliis Tractatus, aut Historias ediderunt.

Nec tamen brevis esse laborans, obscurus, faventibus Superis, & clarissima optimæ Causæ luce, fiam. Caterùm, quæ in hisce Tractatibus plerùmque solùm indicantur Ratiocinationes, eas fusius expositas Lector frequenter inveniet in ipsa Polemica Historia, cujus Paginæ, & Marginales Numeri semper notantur: ex qua pariter deprehendet ansam, quæ se obtulit Leoni Magno, Concilii Patribus, vel aliis, quos loquentes inducimus, ad præsumendas, vel affirmandas Veritates, quas in unum gemina Tractatione congerimus.

Prius afferemus Argumenta Intrinseca, quæ scilicet, præter multiplicium Testium Affirmationes, aut Præsupposita (expedit enim vulgò receptis vocibus aliquando uti) innituntur Rationibus efficientibus id, quod in singulorum Capitum Inscriptione prænotabimus. Deinde verò Extrinseca, quæ videlicet solùm fundantur in ipsa Testificantium Auctoritate. Ex omnibus certè in manifestissima luce statuetur id, quod demonstrandum assumimus, fuisse scilicet in Vetusta Ecclesia penitus Notoriam Præcellentiam Pontificis Maximi supra Synodos Generales, & ejusdem, Articulos Fidei ex Petri Cathedra declarantis, omnimodam, etiam ante Conciliorum, vel Ecclesiæ Consensum, Infallibilitatem. Ex plusquam Trecentis Ar-

gu-

gumentis, quibus unam, alteramve conficimus, in decem fortasse, aut paulò plura poterit aliquis cavillari: vim, quæ omnium complexioni evidentissima inest, eludet nemo. Quod verò necesse sit, Notorias esse Recenti Ecclesiæ Veritates illas, quæ fuerunt Antiquæ, nullus ignorat.

Illud demum præfari libet, quod, nisi statutum nobis esset, brevissimo tramite disputationis cursum urgere, duasque illas tantummodo, quas demonstrandas suscepimus, tamquam in Antiqua Ecclesia Notorias, Veritates ex Assumptionibus nostris eruere, facillimum negotium esset in alias exinde plurimas Argumentationem corrivare. Hoc in ipso Opusculo non præstituri specimen solummodo hìc damus unius, quam Græci Sectatorum Ritus insigi menti flagrantissimè optamus, magno futuram solatio Catholicorum, pudori summo hærentium in Schismate. Ea porrò est, licuisse Supremo Antistiti inserere Symbolo, aut permittere inseri à Conciliis Processionem Divini Spiritus etiam à Filio additâ illis verbis: Qui à Patre procedit: *particulâ* Filioque.

Somniant Schismatici, vetitam à Primo Sacro Concilio Ephesino fuisse qualemcumque Additionem, quod Decretum cum infregerint, inquiunt, Romani Pontifices, exciderint à Suprema in Sacris Christiani Populi Præfectura, quæ, saltem quò ad Orientales, translata fuerit in Præsulem Constantinopolis. Hæc illi, subscribentes insaniæ Photii, qui antea summo prosequutus obsequio Romanum Ecclesiæ Hierarcham, tartarea contra illum erexit cornua, cum Sanctissimi patrocinium Ignatij suscepit Apostolica Sedes contra eumdem Photium

tium superbissimum alieni Patriarchatus invasorem. Sed cum expendemus Ephesinum ipsum Concilium manifestissimè demonstrabimus, Decretum illud ad singulos tantùm minores Antistites, aliosque è Clero, aut Populo protendi, non ad Concilia, præsertim Universalia, multòque minus ad Universæ Rectorem Ecclesiæ. Huic esse subjectam se multipliciter illa quoque Synodus declaravit, perpetuòque supposuit, tamquam rem in Ecclesia notissimam, & pervulgatam. An ergo Superiori sua ausa fuit leges præscribere? Errare illum non posse in declaranda Fide frequenter dixit Synodus eadem, perpetuòque præsumpsit, veluti pariter omnibus tunc Notorium Orthodoxis. Et Infallibili huic Magistro integerrimæ Religionis iura daret caventia, ne Protestationem indiceret Cælestium Arcanorum, quam ad penitus abolendos eisdem repugnantes Errores duceret opportunam? Suo hæc loco, multiplici demonstratione in medium producta ex ipso Ephesino Concilio, manibus, ut dici solet, præbebimus contrectanda.

Interim animadvertimus, quod si Chalcedonense Vigesimo ferè post Ephesinum Anno celebratum antecellere sibi, aliisque omnibus Generalibus Synodis Pontificem Maximum plusquam centies præsumpsit, veluti probatione non indigens, & nulli ea tempestate Catholico ignotum, enimverò nullum Ephesi Præceptum impositum fuerat eidem Pontifici Maximo. Implicitè declarasset Synodus Ephesina se ipsâ minorem esse Romanum Antistitem, si suis illum voluisset vinculis innodare. Si hæc autem fuisset Cœtus Ephesini Sen-

tentia, num eadem latere potuisset Chalcedonensem? Atque hic paulò post congeegatus accepisset leges ab illo, cui potuisset ipse leges præscribere, ut profectò potuisset, si hoc Ius fuisset in Ephesino?

Quid ad hæc reponent Schismatici? An Chalcedonensibus Patribus occultam fuisse dicent vim Canonis Ephesini, ipsos quoque Romanos Episcopos illigantis? Itane verò? Melius post Quatuor Secula vim Canonis illius fuit assequutus Photius, post Sex Cerularius, post Decem Marcus Ephesius, Vexilliferi Rebellionis, quàm plusquam Sexcenti Græci Antistites quartò vix expleto lustro post Ephesinum Concilium?

At inquient, certè nec Ephesi, neque Chalcedone vox ulla Niceno Symbolo fuit adjecta. Quid tum? Adjecta certè fuerat Nicææ Symbolo Apostolorum, Constantinopoli verò Niceno, quia tunc Ecclesiæ temporibus expediebat. Id ipsum præstari potuisset Ephesi, atque Chalcedone, si perinde tunc opportunum fuisset. Sibi certè ipsi compedes non injecerat Synodus Ephesina, neque aliis injecerat Generalibus Synodis non minori, quàm ipsa, pollentibus auctoritate, multòque minus Pontifici Maximo, quem centies sibi antecellentem tam Ephesina, quàm Chalcedonensis aut apertè dixit, aut manifestè supposuit.

Infallibilem præterea illa censuit Ecclesiæ Moderatorem, ut alio in Volumine demonstrabimus: Infallibilem pariter eumdem professa est Chalcedonensis, ut ex Polemica illius Historia, atque ex hoc ipso Opusculo in meridiana luce statuitur. Ergo vel ipse

in-

inserere potest Symbolo maiorem Dogmatum Explicationem, vel, ut illam inserant, imperare Conciliis. Si enim errare nequit, dum declarat Fidei Dogmata, & ad ea credenda omnes obstringit indicens Æterni Pœnam Exitii abnuentibus eadem animo firmissimè amplecti, multò minus obnoxius esse potest Errori, dum Articulum aliquem jubet in Symbolo pronunciari. Quis enim non intuetur, multò magis arduam esse primam, quàm secundam Iussionem, cum postquam aliquid sancitum est, ut divinitus revelatum, ideoque omnino admittendum in animum, spectet solùm ad disciplinam, & prudentiam Regiminis, quod decernatur, an frequens illius confessio facienda sit, dum ore profitemur infixam animo Fidem?

Hæc delibasse sufficiat, quæ post singula ferè mox afferenda Argumenta possent ineluctabiliter inculcari, quæque per se illico Lector candidus assequetur: idemque apertissimè videbit, nostris Argumentationibus demonstrari à fortiori alias quoque omnes Veritates, quæ de Pontificia Auctoritate in controversiam cum Schismaticis, & Hæreticis cadere possunt. Si enim in Antiqua Ecclesia Notorium fuit, Pontificem Maximum esse Majorem Generalibus Conciliis, & Infallibilem in declaranda Fide, profectò æquè, imo magis, Notorium fuit, eidem subesse singulos è Christi grege seorsùm ab aliis acceptos, eidemque ab omnibus in Sacris rebus obtemperandum esse.

THYRSUS GONZALEZ
PRÆPOSITUS GENERALIS
Societatis IESV,

CUm Librum, cui Titulus est (*De Notorietate in Antiqua Ecclesia Praestantiae Pontificis Maximi supra Generalia Concilia, & Infallibilitatis in declaranda Fide Tractatus Duo*) à Patre Ioanne Laurentio Lucchesinio Nostræ Societatis Sacerdote conscriptum, aliquot ejusdem Societatis Theologi recognoverint, & in lucem edi posse probaverint, facultatem facimus, vt Typis mandetur, si iis, ad quos pertinet, ita videbitur. Cujus rei gratiâ has literas manu nostra subscriptas, & Sigillo nostro munitas dedimus. Romæ 2. Februarii 1694.

Thyrsus Gonzalez.

Hoc

HOc aureum Opusculum, cui Titulus est: *Ioannis Laurentii Lucchesinii Lucensis è Societate Iesu de Notorietate in Antiqua Ecclesia Praestantiae Pontificis Maximi supra Generalia Concilia, & Infallibilitatis in declaranda Fide, etiam ante Synodorum, vel Ecclesiae Consensum, Tractatus Duo, eruti ex Polemica Historia Concilii Chalcedonensis scripta ab eodem Auctore*: vidi ex Mandato Reverendissimi Patris Sacri Apostolici Palatii Magistri, nihilque prorsus occurrit, quod Fidei, aut bonis moribus adversetur. Et quia ejusdem Operis Meritum & Amplitudinem satis videor in sua Origine explicisse, nunc dicere sufficit, quod ab eadem Officina haec Lucubratio prodeat. Datum Romae in nostris Aedibus Montis Quirinalis Sancti Silvestri 26. Augusti 1694.

Don Cajetanus Passarellus Clericus Regularis Sanctae Romanae, & Universalis Inquisitionis Qualificator.

Cen-

Censura ejusdem Reverendissimi Patris Passarelli præfixa Historiæ Polemicæ Concilii Chalcedonensis.

DE Mandato Reverendissimi Patris, & Magistri Fr. Thomæ Mariæ Ferrari Sacri Apostolici Palatii Magistri evolvi Librum, cui Titulus est: *Sacra Monarchia Sancti Leonis Magni Pontificis Maximi passim, & ubique fulgens in Polemica Historia Concilii Chalcedonensis &c.* compositum ab Admodum Reverendo Patre Ioanne Laurentio Lucchesinio è Societate Iesu, qui Ecclesiasticam Monarchiam in Romano Pontifice assertam exponit, contumacesque Petri Suavis spiritus Veritatis expressæ malleo contundit. Non solùm nihil in illo offendi, quod morum disciplinam, aut Fidei candorem læderet, imo potius Eloquentiæ amplitudinem, robur Doctrinæ, copiam Eruditionis, quæ omnia in transcursu Sacri Concilii Chalcedonensis ex Novis, & Validis Animadversionibus sedulò recollecta eo eleganti, ac facili stylo delineat, ut non minus Doctrinâ juvet, quàm styli amænitate delectet. Cum igitur iste Liber fidelium imbuendæ Pietati, Doctis, ac rudibus edocendis, Hæreticorum Erroribus jugulandis, Sedisque Apostolicæ Iuribus sustinendis perutilis videatur, idcirco publica luce, atque laude dignum existimo. In Ædibus Sancti Silvestri Montis Quirinalis de Vrbe 8. Maii 1693.

Don Cajetanus Passarellus Sanctæ Romanæ, & Vniversalis Inquisitionis Qualificator Clericus Regularis.

Tria

TRia præcipuè suspexi in Polemica Historia Concilii Chalcedonensis scripta ab Admodum Reverendo Patre Ioanne Laurentio Lucchesinio Societatis Iesu Theologo, quam jussu Reverendissimi Patris Thomæ Mariæ Ferrari Sacri Palatii Apostolici Magistri attentè perlegi, videlicet Acumen, Soliditatem, & Copiam Argumentorum, quibus Sacra Pontificatus Maximi Monarchia solidissimè confirmatur, Schismatici, Hæretici, ac Petrus Suavis Polanus evertuntur. Adeo solerter omnia, quæ ad hunc finem pertinent, in unum congeruntur, & intima Concilii mens exploratur, ut verè Nova, & Arcana hæc dici possit Historia, & magna sit laus Auctori tribuenda, eò quòd ex patenti omnium piscatui Conciliorum Oceàno tot ipse primus Margaritas in lucem produxerit. Non solùm Catholicam Fidem, Sacros Canones, optimosque mores nullo prorsus verbo lædit, sed etiam Aureum hoc Opus plurimùm Ecclesiæ Divinæ censeo profuturum, ideoque Typis dignissimum esse. Datum in Seminario nostro Sancti Pauli apud Sanctum Pancratium de Vrbe die 7. Maij 1693.

Fr. Liberius à Iesu Carmelita Discalceatus in eodem Seminario Controversiarum Prælector.

Imprimatur.

Si videbitur Reverendiss. P. Magist. Sacri Palatij Apostolici

Sperellus Episc. Interamnen. Vicesg.

Imprimatur.

Fr. Thomas Maria Ferrari Ordinis Prædic. Sac. Apost. Palatij Magister.

INDEX CAPITUM.

TRACTATUS PRIMUS.

De Antiqua Ecclesia Palam, & notoriè præsumente Præstantiam Pontificis Maximi supra Generalia Concilia.

CAPUT PRIMUM.

Pontificia Concilijs Præstantia nota omnibus erat tamquam orta ex Institutione Divina.

CAPUT SECUNDUM.

Notorietas Pontificiæ Antecellentiæ supra Generalia Concilia patens à Titulis S. Leoni Papæ tributis.

CAPUT TERTIUM.

Multiplex Factum Concilij Chalcedonensis obtemperantis S. Leoni ostendit, notoriè præsumptum fuisse, quod idem Synodo superior esset.

CAPUT QUARTUM.

Ius Pontificium transferendi, abrumpendi, comprobandi, vel reprobandi Concilia, demonstrat, compertam fuisse omnibus Pontificiam Præcellentiam.

A CA-

CAPUT QUINTUM.

Incommoda Ecclesiæ, quæ sequerentur, nisi Pontifex Maximus Conciliis antestaret, arguunt, à nullo tunc in dubium revocatam fuisse Pontificiam supra Synodos Eminentiam.

CAPUT SEXTUM.

Multiplex Attestatio S. Leonis scribentis ad Synodum Secundam Ephesinam, & ad Chalcedonensem, atque ab hac obsequentissimè culta, patefacit, admissam tunc ab omnibus fuisse Pontificiam Præstantiam supra Concilia.

CAPUT SEPTIMUM.

Literæ eiusdem S. Leonis ad Imperatores, & alios, evincunt Notorietatem tunc ab omnibus habitam Pontificiæ supra Synodos Generales Potestatis.

CAPUT OCTAVUM.

Attestatio Sanctorum, & Doctorum tunc viventium, Imperatorum, Iudicum Secularium Concilii, & Constantinopolitanorum Civium de eadem tunc apud omnes pervulgata Præstantia Pontificis Maximi supra Concilia.

CA-

CAPUT NONUM.

De eadem Pontificia Superioritate Concilijs alia multiplex Attestatio plurium Episcoporum Concilij Chalcedonensis, & Universa Synodi (prater allatas, dum expendebantur Rationes Intrinseca) & Attestatio aliorum Sacrorum Conciliorum.

CAPUT DECIMUM.

De Prastantia Pontificis Maximi supra Generalia Concilia, penitus notoriâ, Attestatio ipsorum Æmulorum, & Hostium Romana Cathedra, videlicet Anatolij Prasulis Constantinopolitani, Iuvenalis Hierosolymitani, Illyricorum Episcoporum Hareticorum, Eutychetis Haresiarcha, Dioscori Eutychete ferè nequioris, ac Pradatoria Synodi Ephesina.

TRACTATUS SECUNDUS.

De Antiqua Ecclesia Palam, & notoriè præsumente Infallibilitatem Pontificis Maximi in declaranda Fide.

CAPUT PRIMUM.

Pontificia Infallibilitas omnibus nota, veluti orta ex Institutione Divina.

CAPUT SECUNDUM.

Notorietas ejusdem Pontificiæ Infallibilitatis patens à Titulis S. Leoni tributis.

CAPUT TERTIUM.

Multiplex Factum Concilii obtemperantis Sancto Leoni jubenti condemnationem Hæresum ostendit, notoriè præsumptum fuisse, quod idem Leo errare non posset in Fide explicanda.

CAPUT QUARTUM.

Alia Pronunciata, vel Facta Concilii obedientis Leoni, tamquam certo Veritatis Doctori, demonstrant, præsuppositam fuisse veluti notoriam Pontificiam Infallibilitatem.

CAPUT QUINTUM.

Pontificia Infallibilitas patet ex Confirmatione, aut Improbatione Synodorum, etiam Generalium, prodeunte ab Apostolica Sede.

CAPUT SEXTUM.

Incommoda Ecclesiæ, quæ sequerentur, nisi Pontifex Maximus Infallibilis esset in declaranda Fide, arguunt, à nullo tunc in dubium revocatam fuisse Pontificiam Infallibilitatem.

CAPUT SEPTIMUM.

Multiplex Attestatio Sancti Leonis scribentis ad Synodos, ad Imperatores, & alios, evincit Notorietatem tunc ab omnibus habitam Pontificiæ Infallibilitatis.

CAPUT OCTAVUM.

De Infallibilitate penitus notoria Pontificis Maximi declarantis Fidem Attestatio Sanctorum Virorum, Imperatorum, Iudicum Secularium, aliarumque præter Chalcedonensem Synodorum.

CA-

CAPUT NONUM:

Atteſtatio ipſorum Æmulorum Romanæ Cathedræ, videlicet Anatolij Conſtantinopolitani, & Hoſtium quoque, ſcilicet Hæreticorum, & Hæreſiarchæ Eutychetis, ejuſque Signiferi Dioſcori, de Apoſtolicæ Cathedræ Fidem explicantis certiſſima Veritate.

TRA-

TRACTATUS PRIMUS.

De Antiqua Ecclesia Palam, & notoriè præsumente Præstantiam Pontificis Maximi supra Generalia Concilia.

CAP. I.

Hæc omnibus nota erat tamquam orta ex Institutione Divina in S. Petro.

1 LEgati Pontificii in Chalcedonensi Concilio ajunt: *Leo per Nos, & per præsentem S. Synodum, unà cum ter Beatissimo, & omni laude digno Beato Petro Apostolo, qui est Petra, & Crepido Catholicæ Ecclesiæ, & rectæ Fidei Fundamentum, nudavit eum*, scilicet Dioscorum, *tam Episcopatus Dignitate, quàm etiam & ab omni Sacerdotali alienavit Ministerio:* Ergo supponunt, ex Institutione Divina in Petro fluere Auctoritatem Leonis. Sed si Petrus, & Leo est Petra, cui Catholica Ecclesia, adeoque Concilium, innititur, Petrus, & Leo est Superior Concilio: quia qui alteri dat soliditatem, & robur, præstat illi, qui accipit. Præterea certè ideo Petrus, & Leo antecellit singulis cultoribus Christi seorsum sumptis, quia est *Rectæ Fidei Fundamentum*. Ergo ob eamdem rationem antecellit omnibus simul acceptis in

in Concilio. *Pagina* 190. *numero marginali* 165. 166. & 167.

2. Certè Leo est Superior Legatis suis, quorum Ministerio utitur. Sed perinde dicitur uti Ministerio Concilii. Ergo etiam est Superior Concilio. *Pag.* 190. *num.* 165. 166. & 167.

3. Nemo Patrum reclamat contra hoc dictum. Ergo omnes fatentur vim Argumenti. *Ibid.*

4. Anatolius ipse Constantinopolitanus Archiepiscopus, alioqui stolida correptus æmulatione Romanæ gloriæ, protestatur, se assentiri omnibus illis, quæ magnifica de Petro, ac Leone Legati dixerant. Ergo hæc adeo notoria erant, ut à nullo negari possent. *Pagina* 193. *num.* 167.

5. Valentinianus Augustus fatetur, spectare ad Dignitatem Petri, *ut Leo locum habeat de Fide, & Sacerdotibus omnibus judicandi*, qui conflaverant Generalem Synodum Ephesinam Secundam. Ergo etiam Secularibus Principibus notoria erat Pontificia Antecellentia Conciliis orta ab Institutione Divina in S. Petro. *Pagina* 88. *num.* 62.

6. Galla Placidia Imperatrix loquens de Romana Sede ait: *In qua primus ille, qui Cœlestes Claves dignus fuit accipere, Principatum Episcopatus ordinavit.* Sed loquebatur de Episcopatu, qui Synodum Generalem constituerat. Ergo tunc notorium erat, Successorem Petri esse supra omnem Episcopatum etiam in unum coactum. *Pag.* 91. *n.* 67.

7. Et mittendam dicit *Episcopatus Causam*, videlicet

licet omnium Episcoporum, qui fuerant in Universali Concilio, *ad Apostolicæ Sedis Iudicium, in qua Primus Apostolorum B. Petrus, qui etiam Claves Regni Cælorum suscipiens Sacerdotij Principatum tenuit*. Ergo &c. *pag. 94. num. 71.*

8 Concilium Chalcedonense in Declaratione Fidei ait: *Epistolam magnæ, & Senioris Urbis Romæ Præsulis Beatissimi, & Sanctissimi Archiepiscopi Leonis &c. Magni illius Petri Confessioni congruentem, & communem quamdam Columnam existentem adversus perversè sentientes ad Confirmationem Rectorum Dogmatum congruenter aptavit*. Sed hæc dicens loquitur de ipso Concilio, quod obediens Legatis Leonis, ut Superioris sui, inseruerat Definitioni ea, quæ præscripserat Leo. Ergo fatetur, hanc Leonis Superioritatem oriri ab Institutione Christi Domini, qui in Præmium Confessionis D. Petri eidem spoponderat Principatum supra Universam Ecclesiam tum sparsam, tum unitam in Conciliis. *pag.* 256. *num.* 225. 226. 227.

9 Idem Concilium, *A Petri Sedis Auctoritate*, velut à Superioris sui, *sibi robur accedere* profitetur. Ergo supponit, Superioritatem nasci ab Institutione Divina Christi Domini in S. Petro. *pag.* 331. *num.* 306. 307.

10 Suæ Vineæ, idest Universæ Ecclesiæ Custodiam commissam dicit Concilium S. Leoni à Salvatore, quia illam commisit Petro, & Successoribus; loquens enim de Dioscoro ait: *Contra ipsum, cui Vineæ Custodia à Salvatore commissa est, extendit insaniam, idest contra Tuam Apostolicam Sanctitatem*. Ergo Leo est etiam

Custos Concilii, quod certè est Christi Vinea. Custos autem est Superior eo, quod custodit. *pag.* 334. *n.* 312.

11 S. Leo scribens Leoni Imperatori affirmat, *Universalem Ecclesiam factam fuisse Petram per illius Principalis Petræ ædificationem, cum D. Petrus voce Domini dicentis audierit: Tu es Petrus, & super hanc Petram, &c.* Ergo supponit, Universam Ecclesiam, etiam congregatam in Conciliis, solidari in Petro, ut Superiore suo, constituto ab Institutione Divina. *pag.* 366. *n.* 365.

12 Hinc pariter oriri affirmat, ut Concilium solummodo fuerit Instrumentum Pontificis Maximi, cum enim dixisset: *Quis est, nisi aut Antichristus, aut Diabolus, qui pulsare audeat inexpugnabilem Firmitatem Petri?* loquens deinde de Synodo Chalcedonensi ait: *In qua nullo modo contingere potuit, ut à Nobis contra Nicænam Synodum sentiretur, quod Hæretici mentiuntur.* Non dicit autem: *Non potuit contingere, ut ipsa Synodus Chalcedonensis sentiret contra Nicænam*: quia scilicet Synodus Chalcedonensis, ut subjecta Leoni, & ejus Instrumentum, solùm publicaverat id, quod decreverat Leo. *pag.* 366. *num.* 365. 366. 367.

C A P. II.

Notorietas Pontificiæ Antecellentiæ supra Generalia Concilia patens à Titulis S. Leoni Papæ tributis.

13 Allocutio Concilii Chalcedonensis ad Marcianum Augustum ait de S. Leone: *Nobis impenetrabilem*

bilem in omni errore Propugnatorem Deus providit, & Romanæ Ecclesiæ Papam ad Victoriam præparavit. Ergo vocat Leonem Magistrum ipsius Concilii, adeoque Concilio Superiorem: quo pacto est Magister Discipulis, non solùm sparsis, sed etiam simul conjunctis in Gymnasio, cui respondet Concilium. *pag.* 325. *num.* 299. & 300.

14 *In Relatione Sanctæ Synodi ad Sanctissimum Papam Leonem*, de hoc dicitur: *Vocis B. Petri omnibus constitutus Interpres ejus Fidei Beatificationem super omnes adducens*. Sed si Beatificationem B. Petri super omnes Concilij Episcopos Leonis Epistolam adorantes adduxit, fuit Concilii Præceptor, adeoque eodem anterior. *pag.* 332. *num.* 308.

15. Rursus dicitur Leo Servator Fidei: *Venientem usque ad Nos ipse servasti*. Sed qui servat in Concilio Fidem, Superior est illis, in quibus eam servat. Ergo &c. *pag.* 332. *num.* 308.

16. Deinde Leo à Synodo dicitur *Inchoator*, & ex Græco Autographo, *Dux, & Auctor tanti boni*, scilicet explicatæ Fidei. Ergo iterum appellatur Magister, ideoque Superior Synodo. *pag.* 333. *num.* 309.

17. Patres conciliariter coacti dicunt se Membra Romani Capitis: *Quibus tu quidem, sicut Membris Caput, præeras*. Ergo totum Concilium, quod ex Patribus conflabatur, dicunt esse Inferius Leone: eo pacto, quo in humano Corpore cæteræ partes Capiti subsunt, & eidem obtemperant. *pag.* 334. *n.* 310.

18. Iterum hoc Nomen Capitis Leoni tribuunt, cui

proinde rursus Præstantiam supra Concilium adjudicant: *Sicut Nos Capiti in bonis adjecimus consonantiam*. *pag.* 339. *num.* 321.

19. Concilium profitetur, Leonem esse Auctorem Potestatis, quæ ipsi Concilio inerat: *Tanquam evellendi, & plantandi Potestatem sumentes*. Ergo Leonem Superiorem Synodo apertè attestantur. *pag.* 336. *n.* 316.

20. Effectum explicatæ Fidei Concilium tribuit Leoni, ut Magistro, & Superiori suo: *Ut sicut Fidei, sic bonæ Ordinationis Vobis deputetur effectus*. *pagina* 339. *num.* 327.

21. Patres constituentes Concilium se dicunt Filios, Leonem verò Patrem suum: *Quidquid rectitudinis à Filiis fit, ad Patres recurrit &c. Summitas Tua Filiis, quod decet, adimpleat*. Ergo Leo erat supra Concilium, neque enim Pater solummodo præstat Filiis invicem disjunctis, sed etiam iisdem in unum coactis. *pag.* 339. *num.* 322.

22. Atticus Nicopolitanus Episcopus vocat Leonem Patrem: *Nostri Sanctissimi Patris, & Archiepiscopi Leonis lecta est Epistola*. Ergo fatetur Præstantiam supra Filios congregatos. *pag.* 159. *n.* 138.

23. Nemo patrum reclamat contra hunc modum loquendi. Ergo omnes concedunt se Filios Leonis, adeoque illi subjectos. *pag.* 159. *n.* 138.

24. Ipsi Iudices Seculares existimant, hunc Titulum Patris Leoni ab Universo Concilio tribuendum esse: *Iudices dixerunt: Ergo addite Definitioni: Secundùm Iudicium Sanctissimi Patris Nostri Leonis, duas esse Naturas*

turas in Christo &c. Ergo notorium erat Profanis etiam Hominibus, quod Romanus Pontifex præsit Episcopis omnibus in Concilio congregatis, veluti Filiis Pater. *pag.* 254. *num.* 223. 224.

25. Licet tunc vehementer Patres quoad alia altercarentur, nullus tamen ausus est dicere, hanc Appellationem Leoni non convenire. Ergo confessi sunt, Leonem Synodo antecellere. *pag.* 254. *n.* 223. 224.

26. Nullus viventium vocatus est Pater in hoc, vel in aliis Conciliis præter Pontificem Maximum. Ergo huic Nomini *Patris* verè inest vis significativa Superioritatis. *pag.* 255. *n.* 224.

27. Dominus Concilij dicitur Leo ab Attico Nicopolitano Antistite: *Quoniam nunc Domini Nostri Leonis lecta est Epistola.* Sed Dominus non imperat solùm uni, vel alteri Servo seorsum ab aliis accepto, sed omnibus etiam simul congregatis. *pag.* 159. *n.* 137.

28. Nisi Universa Synodus Minorem se Romano Episcopo habuisset, reclamasset aliquis affirmans, eam Domini Appellationem tribuendam Leoni non esse à Patribus conciliariter coactis. Reclamavit autem nemo. *pag.* 159. *num.* 137.

29. *Universalis Ecclesiæ Papa* dicitur Leo à suis Legatis in subscriptionibus. Ergo implicitè dicitur Superior Concilio, quod certè est in Ecclesia. *pagina* 194. *num.* 168.

30. Nemo Patrum negat, hunc Titulum adeo Emphaticum Leoni tribuendum. Ergo fatentur, eumdem, ejusque emphasim congruentem esse. *pag.* 194. *n.* 168.

31. Ite-

31. Iterum Paschasinus Legatus ait: *Apostolici viri Universalis Ecclesiæ Papæ Leonis directa scripta, quid vera Fides habeat, exposuerunt*. Ergo censet, Leonem esse Superiorem Concilio, quod repræsentare dicitur Ecclesiam Universalem. *pag.* 200. *n.* 175.

32. Post Legati dicta Episcopi exclamant: *Omnes sic credimus, sic credidimus*. Ergo Universum Concilium Chalcedonense eamdem Leoni tribuit Appellationem, ac ejusdem supra se Præstantiam apertè fatetur. *pag.* 200. *n.* 175. 176.

33. Coram Marciano Imperatore rursus Leo dicitur *Universalis Ecclesiæ Papa*. Ergo Superior Concilio. Sicut enim quia quilibet Episcopus est totius suæ Diœcesis Præses, ex hoc sequitur, quod sit supra Synodum Diœcesanam: ita si Papa est Episcopus Ecclesiæ Universalis, debet esse supra Synodum Universalem. *pagina* 263. *num.* 233.

34. Nullus è Concilio reclamavit contra hujusmodi Appellationem, quæ plurimis displicuit in Synodo Recentiori. Ergo tunc Notorium erat in Ecclesia, quod Pontifici Maximo antecellenti Conciliis conveniret. *pag.* 263. *num.* 233.

35. Bonifacius Legatus iterum appellat Leonem *Universæ Ecclesiæ Episcopum*, nemine reclamante. Ergo implicitè omnes fatentur, hanc Nuncupationem congruere Pontifici Maximo; compertissimum enim est ex Novorum Conciliorum experimento, quàm proni sint Episcopi ad reclamandum, si vox aliqua ipsis non videatur rationi consentanea. *pag.* 268. *n.* 240.

36. In

36. In æstu altercationis de Canone favente Constantinopolitano Primatui in Oriente Lucentius Legatus iterum vocat Leonem *Universalis Ecclesiæ Papam*. Ergo &c. *pag.* 320. *n.* 297.

37. Patres, qui quoad alia nimis inconditè tunc loquebantur, hiscere non audent contra hanc formam loquendi. Ergo eam noverant esse aptam, ejusque vim in dubium non revocabant. Quod autem ejus vis sit, quod Papa censeatur supra Synodum Universalem, patet ex eo, quod in alio Concilio Recentiori Titulus hic displicuerit illis, qui detrectabant fateri hanc Pontificiam Superioritatem Concilio. *pag.* 320. *num.* 297.

38. Paschasinus Legatus non solùm *Papam Catholicæ*, idest *Universalis*, *Ecclesiæ*, sed etiam *Catholicum*, idest Universalem *Papam* Leonem dicit: quæ secunda expressio habet majorem emphasim, quàm prima. Ergo &c. *pag.* 167. *num.* 145.

39. Neque hæc ipsa Appellatio Patribus displicuit, ac certè nemo contra illam insurrexit. Ergo Romanus Pontifex ex omnium tunc Confessione præstabat Generalibus Synodis, & vanissimus est metus, quod ex hoc modo loquendi sequatur, alios non esse censendos Episcopos particularium suarum Ecclesiarum. *pag.* 167. *n.* 145.

40. Non solùm Latini, scilicet Apostolici Nuncij, sed & Græci hunc Titulum Leoni tribuunt; nam supplices literæ quatuor Accusatorum Dioscori sic inscribuntur: *Sanctissimo, ac Dei Amantissimo, & Universali Archiepiscopo, ac Patriarchæ Magnæ Romæ Leoni, & Sancto, & Universali Concilio Chalcedonensi*. Ergo Notorium omnibus

nibus erat; quod idem, ejusque vis Leoni conveniret. *pag.* 173. *n.* 151.

41. Leo primo loco statuitur; & pluribus honoris significationibus illustratur, quàm Universale Concilium, in literis directis ad illum, & ad ipsum Concilium. Ergo Leo non solùm est Primus Episcoporum in Ordine, sed verè præstat Concilio. *pag.* 174. *n.* 152.

42. Sicut si ad Regem, ejusque Curiam Epistola dirigatur, primo loco ponitur Rex, & illustrioribus Titulis appellatur, quia præeminet Curiæ: ita cum hoc ipsum contigerit comparando Leonem cum Concilio Chalcedonensi, & Concilium non fuerit conquestum, signum est, quod se Leoni posthaberi æquissimo animo tulit. *pag.* 175. *n.* 153.

43. Licet sequens Argumentum possit ad aliam classem revocari, tamen quia eruitur ex eodem Titulo, innuitur hìc, quod ipse S. Leo illo est usus non semel, ac præsertim scribens Marciano Augusto vocat se *Episcopum Universalis Ecclesiæ*. *pag.* 349. *num.* 337. Et iterum scribens Maximo Patriarchæ Antiocheno se appellat *Catholicæ Ecclesiæ Episcopum*. Ergo tanquam Sanctissimus tueri debuit, & voluit Dignitatem suam, & velut Sapientissimus scivit, eum Titulum ab Orientali Ecclesia suscipiendum esse, ut congruum omni rationi: cumque illum adhibuerit, dum partim confirmabat, partim infringebat Decreta Generalis Concilii Chalcedonensis, ex hoc quoque sequitur (præter nativam vim ejusdem Tituli) quod ipse Conciliis præesset. *pag.* 356. *n.* 350.

CA-

C A P. III.

Multiplex Factum Concilii Chalcedonensis obtemperantis S. Leoni ostendit, Notoriè præsumptum fuisse, quod idem Synodo Superior esset.

44. Cum Leo, ut Superior, vetuisset Concilio audaciam disputandi contra doctrinam declaratam à sua Epistola ad Flavianum, ac jussisset, restitui Sedes Episcopis damnatis à Secunda Synodo Generali Ephesina, & iterum damnari Nestorium, & Eutychetem, Synodus Chalcedonensis illi obedivit, ac nemo Patrum dixit, has Iussiones prodire non potuisse à Romano Pontifice. Ergo fassi sunt omnes illius Superioritatem. *pag.* 108. *num.* 86. *pag.* 109. *n.* 88. *pag.* 110. *n.* 89.

45. Legati Leonis jubent Concilio, ne Dioscorus sedeat: & Pontificium de hac re Decretum vocant *Præceptum*: ac dicunt: *Necesse esse* hoc fieri. Ergo partes agunt illius, qui Concilio Superior erat. *pag.* 113. *n.* 93.

46. Appellant Romanam Ecclesiam *Caput omnium Ecclesiarum*; dum Concilio jubent. Ergo affirmant, illi inesse Præstantiam supra Synodos, qualis est Capiti super cætera membra. *pag.* 114. *n.* 94.

47. Nullus reclamat contra hunc modum loquendi, & imperandi. Ergo fatentur omnes, Concilium esse Leoni subjectum. *pag.* 114. *n.* 95.

48. Paschasinus Legatus inculcat: *Nos contra Præcepta Beatissimi, atque Apostolici Papæ Gubernatoris Sedis*

Apostolicæ venire non possumus. Ergo iterum Papam edicit antecellentem Concilio. *pag.* 117. *n.* 98.

49. Synodus obedit Legatis excluso à subselliis, ac misso in medium Dioscoro, qui ne ipse quidem reclamare ausus fuit contra Pontificiam Synodo Superioritatem. *pag.* 117. *num.* 98.

50. Seculares Iudices exequuntur Mandatum Leonis imperantis Synodo acceptionem Theodoreti inter Episcopos considentes: *Ut sit particeps Synodi, quia & restituit ei Episcopatum Sanctissimus Archiepiscopus Leo*: qui cognoscebatur ab omnibus, ut præstans Generali Secundo Concilio Ephesino, à quo Episcopatus Theodoreto fuerat ademptus. *pag.* 118. *n.* 99.

51. Lucentius Legatus affirmat, necessariò damnandam esse à Concilio Chalcedonensi Synodum Generalem Ephesinam, quia hæc damnavit Flavianum, cujus Fides certè erat vera, quia cohærens Pontificiæ. *Quoniam S. M. Flaviani Fides cohæret cum Apostolica Sede &c. sententiam &c. in eos retorqueri à S. Synodo necesse est*. Ergo affirmat Antecellentiam Pontificis supra Concilium, quod cogebatur Leoni obedire. *pag.* 123. *n.* 104.

52. Nullus Patrum conquestus est, quod hæc *Necessitas* Amplissimo, & Generali Concilio imponeretur, imo omnes obsequentissimè Leoni obtemperarunt. Ergo fassi sunt omnes, Concilium Inferius esse Leone. *pag.* 123. *num.* 105.

53. Totum Concilium vocat *Catholicum* Iuvenalem, quia accedens ad Subsellia obedientium Leoni confessus est Facto ipso hanc Necessitatem parendi Rectori Eccle-

siæ:

ſiæ: *Deus bene adduxit te, Orthodoxe.* Ergo iterum Synodus præſumpſit ſe ſubjectam eſſe Leoni. *pagina* 125. *num.* 106.

54. Cum legeretur, Dioſcorum auſum fuiſſe contemnere Appellationem S. Flaviani à Concilio Generali ad S. Leonem, Synodus Chalcedonenſis exclamavit: *Hac hora damnavit*, ſcilicet Dioſcorus Flavianum, ſpreta Appellatione ad Papam: *hac hora damnetur.* Ergo Synodi ſententia fuit, licere Appellationem à quocumque Tribunali, etiam à Concilio Generali, ad Romanum Pontificem, tanquam Superiorem. *pag.* 123. *n.* 111.

55. Poſt lectam S. Leonis Epiſtolam exclamant Patres: *Neque tentamus, neque audemus exponere*: ſcilicet explicare Fidem, poſtquam expoſita fuit à Leone. Et paulò poſt addunt: *Alteram Expoſitionem non licet fieri.* Ergo profitentur, Leonem ita Superiorem eſſe Concilio, ut illi nequiret contradici. *pag.* 137. *num.* 116. *&* *pagina* 138. *nnm.* 116.

56. Affirmant, à Leone tamen prodire poſſe Explicationem Fidei vetitam Concilio. Ergo Majorem eidem Potentiam, adeoque Superioritatem adjudicant. *pagina* 137. *num.* 116.

57. A Concilio Chalcedonenſi non aliter ſuſcipitur Nicænum, quàm iuxta Interpretationem Leonis. Ergo hic cenſetur Concilio Præſtantior. *pag.* 140. *n.* 121.

58. Concilium ait, ſtandum eſſe Pontificiæ, non Synodali Interpretationi Nicænorum Dogmatum. Ergo rurſus Leonem Synodo Superiorem agnoſcit. *pag.* 141. *num.* 121.

59. Concilium Ephesinum Primum confirmatur à Chalcedonensi ob Auctoritatem S. Leonis. Ergo Leo censetur Sacro Ephesino Concilio Superior. *pagina* 143. *num*. 122.

60 Synodus fert Excommunicationem contra negantes Interpretationem Concilii Ephesini allatam à Leone: Ergo illum existimat Ephesino Concilio antecellentem. *pag*. 143. *num*. 122.

61. Concilium plaudit Epistolæ S. Leonis non minus, quàm Nicænæ, & Ephesinæ Fidei, imo magis, quia Definitionibus Conciliorum adjecit pondus ex Leonis Comprobatione. Ergo eumdem putat Conciliis Superiorem. *pag*. 149. *n*. 129.

62. Qui contradicere audent Pontificiæ Definitioni, à Synodo iterum excommunicantur. Ergo Pontifex Maximus præstare creditur Synodis. *pag*. 149. *n*. 129.

63. Exclamant Patres loquentes de Leonis Epistola: *Hæc in Epheso lecta non sunt*. Ergo ruinam Ephesini Conciliabuli tribuunt recusato Magisterio Pontificis Maximi, qui proinde supponitur Synodis major. *pag*. 151. *num*. 132.

64. Legati Apostolici dicunt, se *Concilio præsidere*, *ideoque necessarium esse* disceptari ea, quæ ab ipsis proponuntur. Ergo Superiores se præstant ipso Concilio. *pag*. 167. *num*. 145. & *pag*. 170. *n*. 146. 147.

65. Patres contra hoc nihil reclamant. Ergo implicitè fatentur suam *necessitatem* obediendi Legatis Pontificiis, ac proinde Concilium subesse Pontifici Maximo. *pag*. 167. *n*. 145.

66. Lu-

66. Lucentius Legatus Apostolicus iterum jubet Concilio, usus Potestate Leonis eidem Synodo præcellentis. *pag.* 173. *n.* 150.

67. Romanus Myrensis Episcopus profert in medium Interlocutionem Bonifacii Pontificii Nuncii, tanquam habentis Potestatem præcipiendi Concilio. Ergo præsumit Pontificiam supra illud Præstantiam. *pag.* 178. *n.* 155.

68 Postquam Legati proposuerunt Auctoritatem Conciliorum Nicæni, & Constantinopolitani, & Epistolæ S. Leonis, addunt, S. Synodum Chalcedonensem *nihil amplius nec addere posse, nec minuere*. Sed potuisset, nisi fuisset Inferior Leone. Ergo Inferior declaratur. *pag.* 200. *num.* 175.

69. Patrum nemo reclamat, imo dicunt: *Omnes sic credimus*. Ergo fatentur, se subesse Romano Pontifici. *pag.* 201. *n.* 177. 178.

70. In causa Ægyptiorum Monachorum; contra quos Concilium vehementer insurrexerat, obediunt Patres omnes Pontificiis Legatis. Ergo Leonem, cujus partes agebant Nuncii, censent Synodo Superiorem. *pag.* 224. *num.* 195.

71. Paschasinus Legatus præcipit Synodo in Controversia spectante ad Episcopos, quos Anatolius jusserat ad Sacerdotium reverti. Ergo Synodo Superiorem se præstat. *pag.* 233. *num.* 200.

72. Nemo contra hoc reclamat, ac ne ipse quidem Anatolius. Ergo fatentur omnes in Leone Ius præcipiendi Conciliis. *pag.* 233. *n.* 200.

73. Affirmant Patres, solos Hæreticos repugnare posse

se Pontifici Maximo: *Qui contradicunt, Eutychianistæ sunt*. Ergo Catholica Synodus fatetur, se repugnare non posse, adeoque subjectam esse, Leoni. *pag.* 254. *n.* 222.

74. Post altercationem de Fidei Formula Synodus obedit Romanis Legatis. Ergo Leonem Superiorem agnoscit. *pag.* 256. *n.* 228.

75. In celeberrima Controversia de Canone amplificante honorem Constantinopolitanæ Sedis, Episcopi quærunt, an Legati aliquod circa illam habeant *Præceptum* Leonis. Ergo Leonem Synodo antecellentem supponunt. *pag.* 304. *n.* 282.

76. Eatenus Patres aliquid indulgent Anatolio Constantinopolitano, quatenus putant, se à Leone minimè prohiberi, ac nemo affirmat, Legem Synodo imponi non posse à Pontifice Maximo. Ergo de illius Præstantia supra Synodum dubitat nemo. *pag.* 305. *num.* 282. 283. *&* *pag.* 313 *num.* 291.

77. Ideo semel patres non obediunt Pontificiis Legatis, quia putant, ab iis incongruam Interpretationem tribui voluntati Leonis: veluti aliquando Nuncii possunt animum Regis malè interpretari. Ergo Pontificiam Superioritatem supponunt. *pag.* 321. *n.* 298.

78. Sperant Episcopi confirmandum à Leone Canonem faventem Sedi Constantinopolitanæ, ac tunc validum fore. Ergo de Pontificia supra Synodum Præstantia non dubitant. *pag.* 322. *n.* 298.

CA-

C A P. IV.

Ius Pontificium transferendi, abrumpendi, comprobandi, vel reprobandi Concilia, demonstrat, compertam fuisse omnibus Pontificiam Præcellentiam.

79. Legati Pontificii minantur discessum suum, & dissolutionem Synodi Chalcedonensis, aliamque Synodum habendam in Occidente. Ergo declarant, Leonem Synodis anteire. *pag.* 244. *n.* 210.

80. Nullus Patrum negat hanc Pontificiam potestatem abrumpendi Synodos Generales. Ergo implicitè fatentur omnes Pontificiam Antecellentiam. *pag.* 244. *num.* 210. 211.

81. Marcianus Imperator ait, obediendum esse Leoni, celebrando aliam Synodum in Occidente, nisi Patres Chalcedonenses pareant voluntati Legatorum Leonis in modo scribendi Formulam Fidei. Ergo Notoria erat Pontificia Potestas abrumpendi Synodos, adeoque Præstantia supra Generalia Concilia. *pag.* 252. *n.* 220.

82. Non reclamant Patres, cum Iudices hanc Cæsaream Declarationem Synodo retulerunt. Ergo non abnuunt Pontificiam supra Concilia Præstantiam. *pag.* 253. *num.* 220.

83. Chalcedonense Concilium censet, vim accedere Ephesino Primo à Confirmatione Pontificis Maximi. Ergo hunc Concilio Superiorem præsumit esse. *pagina* 250. *num.* 217.

84. Suam

84. Suam Fidem resolvit Synodus in Auctoritatem Papæ. Frgo hunc sibi Præstantem agnoscit. *pag.* 251. *num.* 218.

85. Supponit generatim Synodus, Concilia Generalia indigere Consensu Apostolicæ Cathedræ, vt certum robur obtineant. Ergo pariter supponit, Apostolicam eamdem Cathedram Conciliis antestare. *pag.* 251. *n.* 219.

86. Concilium reddit rationem gestorum omnium Leoni ut Superiori suo; Ergo illum talem agnoscit. *pag.* 332. *num.* 308.

87. Synodus non potuit petivisse Confirmationem à Leone tamquam ab uno Episcoporum, quia jam illius nomine consenserant Legati Apostolici. Ergo eam petunt ab ipso, tanquam à Superiore. *pag.* 336. *n.* 317.

88. Postulat Synodus à Leone præter cætera Confirmationem Canonis augentis honorem Sedis Constantinopolitanæ: profitetur, se certò scivisse, illum à Leone confirmandum esse: rogat, ne illum respuat. Ergo fatetur, vim illi non fore, nisi firmetur à Pontifice Maximo præstante Conciliis. *pag.* 337. *num.* 318. & *pag.* 339. *num.* 320.

89. Affirmat Synodus, se à Leone petere Confirmationem *Ad eorum, quæ gesta sunt, Firmitatem*. Ergo supponit, hanc Firmitatem non inhæsuram Synodalibus Decretis absque Comprobatione illius, qui Concilio præstabat. *pag.* 341. *n.* 325.

90. S. Leo, tamquam Universæ Præses Ecclesiæ, rejicit Ephesinam Secundam Synodum Generalem. Ergo Universæ, etiam congregatæ, Ecclesiæ supereminet. *pag.* 80. *num.* 51.

91. Ec-

91. Ecclesia Divina semper rejecit Secundam Synodum Ephesinam tanquam à Leone damnatam. Ergo supponit in Romano Pontifice Antecellentiam Conciliis. *pagina* 80. *num.* 51.

92. Concilium Chalcedonense damnat Ephesinam Secundam Synodum Generalem, quia prius damnatam à Leone. Ergo hunc agnoscit Ducem, ac Præceptorem suum, adeoque Superiorem. *pag.* 270. *n.* 242.

93. Ex gestis in Secunda Ephesina generatim reprobatis solummodo suscipit Synodus Chalcedonensis Electionem Maximi ad Regimen Ecclesiæ Antiochenæ, quia à Leone comprobatam. Ergo eumdem Leonem utrique Synodo præstantem fatetur. *pag.* 270. *n.* 242.

C A P. V.

Incommoda Ecclesiæ, quæ sequerentur, nisi Pontifex Maximus Conciliis antestaret, arguunt, à nullo tunc in dubium revocatam fuisse Pontificiam supra Synodos Eminentiam.

94. RUina Prædatoriæ Synodi Ephesinæ, quam reparavit Concilium Chalcedonense, ostendit, necessarium prorsus esse, ut à Legatis Pontificiis in officio contineantur Concilia, ne in præceps ruant. Id autem, quod necessarium est ad bonum Ecclesiæ Regimen, profectò Deus Optimus Maximus servari præcepit. Ergo præcepit, Pontificem Maximum præesse Conciliis per se, vel per suos Legatos. *pag.* 66. *n.* 36.

95. Damnatio S. Flaviani iniquissimè facta à Concilio Generali Secundo Ephesino demonstrat Necessitatem alicujus Tribunalis Superioris,ad quod appellari possit. Hoc autem aliud esse non potest, quàm Pontificium. Incredibile porrò est, quod Concilia sponte tribuerint Papæ Antecellentiam supra ipsa Concilia, ut ad ipsum appellare possint damnati à Synodis. Ergo hoc Ius recipiendi Appellationes, ostendens Superioritatem Conciliis, competit Pontifici Maximo ob Institutionem Divinam. *pag.* 78. *num.* 50.

96 Nisi Condemnatio Hęretici Secundi Concilii Ephesini refunderetur in Romanum Pontificem, non esset ineluctabilis, ut patet ex Antiocheno, Ariminensi, atque hoc ipso Ephesino, quæ licet fuerint Generalia, & infregerint Decreta priorum Conciliorum, nullo tamen in pretio habita sunt ab Ecclesia, quia illis non adjecit robur Apostolica Sedes. Sed necessarium est ad bonum Ecclesiæ Regimen, ut detur Potestas aliqua Superior habens vim infringendi Decreta Hæreticarum Synodorum. Ergo Deus voluit, hanc Potestatem inesse Pontifici Maximo. *pag.* 80. *n.* 51.

97, Nisi Papa esset Superior Synodis, & etiam ipse, ut Synodi, errare posset, nihil certum in Ecclesia relinqueretur. Sed hoc absurdum Deus Optimus Maximus permittere non poterat in Ecclesia sua. Ergo voluit, Pontificem Maximum pręstare Conciliis. *pag.* 87. *n.* 61.

98. Periculum imminet Schismatis, nisi Pontifex Maximus Conciliis anteferatur. Ergo illis antefertur. *pagina* 92. *n.* 69.

99. Cum

99. Cum Hæretici provocent ab vno ad aliud Concilium, quod pro arbitrio, & pessimè interpretantur: sicut Eutychiani interpretabantur Nicænum: patet Necessitas certi alicujus Conciliorum Interpretis, & Magistri, Apostolicæ videlicet Cathedræ supra ipsas Synodos eminentis. Ergo verè Apostolica Sedes iisdem supereminet. *pag.* 128.*num.*108.

100. Sanctus Gregorius Theologus dicit, semper esse certamina in Conciliis: atque hoc verissimum esse constat exemplo Secundi Ephesini, atque ipsius Chalcedonensis. Ergo necessarium est Membris proculdubio certaturis Regimen Capitis, videlicet Romani Pontificis, qui Concilio Superior sit. *pag.*237.*n.*203.

101, Nisi Papa Conciliis anteferretur, & ab illius, tanquam Superioris, Comprobatione certa firmitas accederet Definitionibus Conciliorum; sed ab illo rursus confugiendum esset ad aliud Concilium, & ab hoc iterum ad Pontificem, atque ab eo rursus ad Synodum, vitioso Circulo laboraretur, nihilque tutum esset in Ecclesia Divina. Sed hoc permittere non potuit Sapientissimus Ecclesiæ Institutor, qui voluit certissimum Sponsæ suę adesse Magisterium Veritatis. Ergo voluit Conciliis præesse Pontificem Maximum. *pag.*341.*n.*325.

102. In Conciliis, ut scribit S. Leo Magnus Maximo Patriarchæ Antiocheno, *Difficile est, ut cupiditas improborum non aliquid supra mensuram suam moliatur appetere*. Ergo cum celebrantur, necesse est, illis moderationem juberi à Legatis Pontificis Maximi, qui Concilio antecellat. *pag.* 358.*n.*354.

CAP. VI.

Multiplex Atteſtatio S. Leonis ſcribentis ad Synodum Secundam Epheſinam, & ad Chalcedonenſem, atque ab hac obſequentiſsimè culta, patefacit, admiſsam tunc ab omnibus fuiſse Pontificiam Præſtantiam ſupra Concilia.

103. Licet plurimas ex Aſſertionibus S. Leonis, & aliorum Teſtium, quos ſubiiciemus, attulerimus hucuſque, quia pertinebant ad Rationes Intrinſecas jam expenſas, tamen aliæ plurimæ ſuperſunt nunc afferendæ, in quibus tantùm eſt vis Extrinſecæ Auctoritatis fundatæ in ipſis Aſſertionibus, quibus tamen ſufficientiſſimum pondus ineſt ad oſtendendum, quod tunc Pontificia Præſtantia ſupra Synodos Generales omnibus Notoria eſſet. Quamvis autem S. Leo loquatur de ſua propria Poteſtate, nihilominus ex hoc nihil enervatur vis Argumentorũ, quia tamquam Sanctiſſimus non arrogaſſet ſibi id, quod ſui Iuris non fuiſſet, ac tanquam Sapientiſſimus non tribuiſſet ſibi id, quod incongruum videri poſſet Eccleſiæ. Primò igitur S. Leo jubet Concilio Epheſino quid agendum eſset in Cauſa Eutychetis, & niſi reſipiſcat, decernit, ſuam contra illum Sententiam infringi non poſſe. *Si in SUO SENSU voluerit permanere, nullus poterit relaxare*: Neque ipſe videlicet Univerſalis Epiſcoporum Cœtus. Ergo Concilio Superiorem ſe profitetur æquiſſimus Cuſtos Dignitatis ſibi divinitus traditæ. *pag. 56. n. 22.*

104. S. Leo

104 S.Leo iterum præscribit Leges Concilio Ephesino *de pestifero Errore primitus damnando*,& cogendo Eutychete ad ejurandum *SENSUM HÆRETICUM* suarū Propositionum, si restitui cupiebat in Ecclesiastici honoris gradum. *Si tamen doctrinam veritatis amplectens SENSUS HÆRETICOS, quibus imperitia ejus fuerat irretita, plenè, apertèque propria voce, & subscriptione damnaverit*. Sed has Leges præscribere Universali Concilio nequivisset Leo,nisi eidem præstans, ac nisi talem existimandum se ab ipsa Synodo Sapientissimus Pontifex credidisset. Ergo talem existimandum se credidit.*pag.*61.*n.*31.

105. Iterum Leo jubet Concilio, ut Superior. Ergo talis erat.*pag.*62.*n.*32.

106. Scribens Leo Sacro Concilio Chalcedonensi vetat,veluti Superior, audaciam disputandi contra Doctrinam Epistolæ suæ ad Flavianum.Sed frænum Synodo inijcere non potuisset, nisi eidem præstans. Ergo Synodo præstabat. *pag.* 108. *n.* 86. 87.

107 Iubet Synodo restitutionem Episcoporum in suas Sedes,licet damnati essent ab alio Generali Concilio Ephesino. Ergo tam huic, quàm Chalcedonensi, iusso sibi obedire, Superiorem se ostendit. *pag.* 109.*n.*88.

108. Aliud addit Pręceptum de nova Condemnatione Nestorii facienda à Synodo. Ergo iterum Synodo ipsi pręstantem se præsumit. *pag.* 110.*n.*89.

109. Præscribit iterum Concilio Chalcedonensi sibi subjecto Condemnationem Eutychetis, nisi resipiscat, & Absolutionem, si Hæresim detestetur. Ergo subjectam sibi esse Synodum censet. *pag.*147. *n.* 126. 127.

110. Non

110. Non solum nullam relinquit Libertatem disputandi circa Dogmata Hæresiarchæ, sed etiam Iudicium quoad Personam, nisi damnet *SENSUS SUI PRAVITATEM*, reservat Apostolicis Legatis. Ergo supponit, ab his gerendas vices illius, qui majorem Synodo habeat Potestatem. *pag.* 147. *n.* 128.

111. S. Leo scribens Concilio Chalcedonensi seligit ea, quæ probat, reiiciendo ea, quæ improbat ex Decretis editis ab ipsa Synodo Chalcedonensi. Ergo eidem Synodo Superiorem se esse palam ostendit: Quo pacto si Rex ex Decretis conditis à suo Senatu quædam probet, & alia improbet, ex hoc patenter arguitur, ipsi Regem Senatui antecellere, *pag.* 355. *n.* 348.

112. Ait Leo frustra niti Anatolium Constantinopolitanum Canone, quem extorserat à numerosissimo Concilio Chalcedonensi, cum illum Leo ipse rejecerit. Ergo se Concilio præstare manifestè præsumit. Quis autem jactantiæ Leonem Magnum insimulabit? Quis ita sermonem institui potuisse credat ab illius sapientia omnes Orientis Præsules alloquente, nisi Notoria tunc omnibus fuisset Pontificia Præstantia supra Concilia? *pagina* 355. *num.* 349.

CA-

C A P. VII.

Literæ ejusdem S. Leonis ad Imperatores, & alios, evincunt Notorietatem tunc ab omnibus habitam Pontificiæ supra Synodos Generales Potestatis.

113. SCribens Leo Theodosio Minori Augusto affirmat, se velle uti Concilio Ephesino tanquam Instrumento Pontificiæ Auctoritatis, & negat, in Synodo posse discedi à sua Sententia. Ergo Superiorem se esse Concilio profitetur. *pag.* 57.*n.*25.

114. Cum eodem Theodosio protestatur, Auctoritatem sibi inesse declarandæ Veritatis, ita ut nullus sibi possit contradicere: *Quatenus nulli liceat eam commovere*. Ergo neque licebat ipsi Concilio, cujus proinde Magistrum, & eidem præcellentem, se esse affirmat. *pag.* 81.*n.*52.

115. In Literis ad Pulcheriam Augustam docet, *Fidem plenissimè expositam delatam fuisse ad Synodum Generalem à Sede Beati Petri*, atque ideo à Synodo sibi subjecta fuisse obediendum. Ergo subjectam eam sibi omnino existimat. *pag.* 81.*n.*53.

116. Exprimit, Inobedientiam Synodi *fuisse contra omnium Canonum disciplinam*, declarantium scilicet Præstantiam Pontificis Maximi supra Concilium, ortam ex Institutione Divina; neque enim cæteroqui, ut alibi notavimus, Concilia Potestatem supra se ulli mortalium tribuissent. *pag.* 81.*n.*53.

117. S. Leo scribens Constantinopolitanis Civibus ait

ait, à se damnatum fuisse Nestorium, non loquens de Condemnatione illius Hæresiarchæ facta à Primo S. Concilio Ephesino. Ergo putat, majorem se esse Concilio, ac talem æstimandum ab ipsis Orientalibus. *pag.* 84.*n.* 57.

118. Narrat in Literis ad Theodosium, porrectas sibi fuisse à Cæsare preces, ut confirmare dignaretur Electionem Anatolii factam ab Ephesino Concilio Generali, quod Cæsar fuisse legitimum opinabatur. Ergo hoc inferius esse Leone crediderat Theodosius, ut supponit Leo, cui alioqui non fuissent vires ad infringendum Synodale Decretum. *pag.* 98.*n.* 75.

119. Ut Superior Synodo, quam Theodosius putabat legitimam, jubet ad se mitti Confessionem Fidei ab Anatolio electo ab ipsa Synodo. Ergo huic Superiorem se censeri à Theodosio iterum Leo præsumit. *pag.* 99.*n.* 76.

120. S. Leo Anatolio scribit, à se Superiore posse destrui id, quod decreverat Generale Concilium Chalcedonense. Ergo de Pontificia supra Synodum Præstantia ne ipse quidem Anatolius dubitabat. *pag.* 343.*n.* 329.

121. Decernit Leo, præferri Canones Nicænos Chalcedonensibus. Ergo Conciliis antecellebat. *pagina* 344. *num.* 330.

122. Ait, suos Legatos jure obstitisse Generali Concilio Chalcedonensi. Ergo se à Nunciis repræsentatum præcellere Synodo certò præsumit. *pag.* 345.*n.* 332.

123. Negat, à se unquam confirmandum superbum Canonem Anatolio faventem, licet sancitum à Concilio Generali. Ergo hoc sibi inferius esse patenter credit. *pagina* 345.*n.* 333.

124. Nul-

124. Nullas pariter vires esse statuit alteri Canoni, qui Secundo Generali Concilio, scilicet Constantinopolitano Primo, tribuebatur. Ergo hoc pariter sibi subjectum esse, veluti Notorium, præsupponit. *pag.* 345. *n.* 334.

125. Scribens Marciano Imperatori profitetur Leo, sibi fuisse Ius abrogandi Anatolio Episcopatum illi tributum à Generali Concilio, & affirmat, à se, non à Concilio, evectum eumdem ad Cathedram Constantinopolitanam. Ergo se Concilio Superiorem implicitè dicit. *pag.* 349. *n.* 338. & 340.

126. Negat fore sibi licitam; non tamen invalidam, eversionem Canonum Nicænorum. Ergo Conciliis anteibat. *pag.* 350. *num.* 343.

127. Ostendit se Superiorem Concilio Chalcedonensi, quod potest compescere, ne convellat Canones Nicænos. *pag.* 351. *n.* 343.

128. Pulcheriæ Imperatrici scribit Leo, Anatolium adeptum fuisse Episcopatum suo favore, non Synodi Generalis, sibi proinde inferioris. *pag.* 352. *n.* 346.

129. Tamquam Superior destruit Canonem Chalcedonensem de Anatolio. *pag.* 353. *n.* 346.

130. In Epistola ad Maximum Antiochenum iterum, vt Superior omnibus Conciliis declarat, à se præferri Canones Nicænos Chalcedonensibus. *pag* 359. *n.* 355.

CAP. VIII.

Attestatio Sanctorum, & Doctorum tunc viventium, Imperatorum, Iudicum Sæcularium Concilii, & Constantinopolitanorum Civium, de eadem, tunc apud omnes pervulgata, Præstantia Pontificis Maximi supra Concilia.

131. SAnctus Flavianus Præsul Constantinopolitanus, & Martyr, damnatus à Generali Concilio, appellat ad Sanctum Leonem Papam tanquam Superiorem. *pag. 77. num. 46.*

132. S. Pulcheria Augusta ait, à S. Concilio Chalcedonensi declaranda esse illa, quæ Leo definiverit, non solùm quoad Fidem, sed etiam quoad Personas peculiarium Episcoporum. Ergo Leonem præstare Concilio evidenter præsumebat; *pag. 105. n. 83.*

133. Theodoretus Vir sapientissimus ait, sibi reddendum à Concilio Episcopatum, quia restitutus sibi fuerat à Leone. Ergo Concilio Superiorem Leonem supponebat. *pag. 266. num. 237.*

134. Valentinianus Imperator præsumit, Sedem S. Petri præstare Conciliis. *pag. 86. n. 60.*

135. Et Pontificem Maximum *posse judicare de Fide, ac Sacerdotibus omnibus*, qui conflaverant Ephesinam Synodum Generalem, ideoque illi Superiorem existere. *pag. 87. num. 61.*

136. Idem supponit, esse in Papa, & semper fuisse verum

rum *Principatum supra Sacerdotes omnes*, etiam Conciliariter congregatos. *pag.*87. *num.*62.

137. Idem putat, licere damnatis à Synodo Generali appellare ad Pontificem Maximum tanquam Superiorem. *pag.*89. *num.*63.

138. Et in Concilio ferendam Sententiam à Papa tanquam præstante ipsi Concilio. *pag.* 89. *n.* 64. & *pag.* 90. *num.* 64.

139. Idem censet Galla Placidia Augusta. *pagina* 90. *num.* 66.

140. Eadem appellat Leonem *Vindicem Fidei*, ideoque ejusdem Fidei Custodem, Magistrum, & Iudicem, à quo provocari non possit ad Tribunal Concilii subjecti eidem Pontifici. *pag.* 93. *n.* 70.

141. Theodosius ipse Imperator, licet deceptus ab Hæreticis, negare non audet Pontificiam Superioritatem Concilio Secundo Ephesino, quod ipse Legitimum opinabatur. Ergo adeo Notoria erat hæc Præstantia, vt à nullo posset in controversiam revocari. *pag.*94. *n.*73.

142. Marcianus Augustus ait, *Auctore Leone*, tanquam Superiore, celebrandam esse Synodum Chalcedonensem. *pag.* 101. *n.* 79.

143. Et à Synodo tanquam inferiore declaranda esse illa, quæ Leo Superior *decernet*. Ergo ipse decernet, & illi subjecta Synodus obtemperabit. *pag.* 102. *n.* 80.

144. Idem Marcianus prius Latinè, quàm Græcè, alloquitur Synodum Chalcedonensem, in qua erant plusquam Sexcenti Patres Ritus Græci, & Quinque tantùm Latini. Ergo indicat, Majorem Synodo esse Leonem à suis

Nunciis repræsentatum. *pagina* 259. *num.* 230.

145. Idem censet, æquè obstrictam esse Synodum ad sequendum Magisterium Leonis, ac illud Concilii Nicæni. Ergo Leoni, ut Superiori suo, obedire Generales Synodi tenebantur. *pag.* 262. *n.* 231.

146. Nullus Patrum hoc negat, imo plaudunt omnes Imperatori, tanquam vera dicenti. *pag.* 262. *n.* 232.

147. Marcianus, & S. Pulcheria petunt à S. Leone per Nuncios Confirmationem Canonis editi à Concilio Generali Chalcedonensi in favorem Constantinopolitanæ Sedis. Ergo Notorium erat, non sufficere Concilium sine Comprobatione illius, qui Conciliis omnibus antecellebat. *pag.* 351. *n.* 345.

148. Valentiniani, & Marciani Literæ ad Præsides Provinciarum scribunt, fuisse confirmatam Fidem à Concilio Chalcedonensi *Auctoritate* S. *Leonis*. Ergo hic præsumitur Superior Synodo, quæ solùm publicare debuit Edicta Pontificia. *pag.* 354. *n.* 347.

149. Iudices Seculares Concilii censent, ipsum Concilium, tanquam inferius, teneri ad confirmandam Doctrinam Epistolæ Pontificiæ. *pag.* 135. *n.* 113.

150. Iidem reddendam censent Theodoreto Sedem à Synodo, quia reddita ei fuerat à Leone, qui Concilio præeminebat. *pag.* 266. *n.* 238.

151. Post auditum hoc Iudicum consilium exclamant Patres: *Post Deum Leo judicavit*. Ergo Leonem Christi Vicarium agnoscunt Superiorem suum. *pag.* 267. *n.* 238.

152. Constantinopolitani Cives confugiunt ad Leonem tanquam Ecclesiæ Magistrum, & Præsidem, vt digne-

tur illis explicare veram Fidei Doctrinam, licet paulò ante celebratum fuisset Secundum Generale Concilium Ephesinum, quod Theodosius Augustus Constantinopoli regnans putabat esse legitimum. Ergo Concilio præferunt Pontificem Maximum. *pag.* 84. *n.* 58.

C A P. IX.

De eadem Pontificia Superioritate Conciliis alia multiplex Attestatio plurium Episcoporum Concilii Chalcedonensis, & Universæ Synodi, præter allatas, dum expendebantur Rationes Intrinsecæ, & Attestatio aliorum Sacrorum *Conciliorum*.

153. Cecropius Sebastopolitanus Antistes loquens de Doctrina Fidei declaranda à Synodo ait: *Forma data est à Sanctissimo Archiepiscopo Romanæ Urbis, & sequimur eam, & Epistolæ omnes subscripsimus*. Ergo fatetur, Leonem esse Concilii Magistrum, à quo proposita Forma accipienda sit tanquam proveniens à Superiore. *pag.* 138. *num.* 116.

154. Post hæc Cecropii verba *Reverendissimi Episcopi clamaverunt*: *Ita omnes dicimus. Sufficiunt, quæ exposita sunt. Alteram Expositionem non licet fieri*. Ergo subjectum Leoni esse Concilium affirmant; alioqui enim liceret ab illius Forma recedere. *pagina* 138. *num.* 116, & 117.

155. Iulianus Episcopus Hypæpensis, cum ferenda esset in Dioscorum Sententia, conversus ad Legatos Pontificios

ficios ait: *Nunc Vestra Sanctitas Primatum* (sive vt alii legunt) *Auctoritatem tenet Sanctissimi Leonis. Petimus igitur Vestram Sanctitatem, qui habetis locum Sanctissimi Papæ Leonis, promulgare in eum &c. Sententiam.* Et Maximus Antiochenus subdit: *Quod videtur Sanctitati Vestræ, & Nos concordes efficimur*. Sed certè etiam ipsum Concilium sua in Dioscorum Auctoritate pollebat. Ergo ideo allegant illam Leonis, quia Pontificia major erat Auctoritate Conciliari, & expediebat proferre Sententiam Auctoritate potius majori, quàm minori. *pagina* 188. *num.* 161.

156. Nullus penitus reclamavit, cum Iulianus, & Maximus professi fuissent se Interpretes esse Universi Concilii. Ergo eidem Concilio tribui potest Præsulum illorum Sententia, quæ majorem Leoni, quàm ipsi Synodo vindicat Auctoritatem. *pag.* 188. *n.* 161.

157. Maximus Patriarcha Antiochenus loquens de Condemnatione Dioscori ait: *Sicut & Sanctissimus, & Reverendissimus Archiepiscopus, & Pater Noster Leo &c. per Vicarios suos &c.* Ergo profitetur, Leonem esse Concilii *Patrem*, ideoque Superiorem, cujus Decretis inhærendum sit à Filiis, idest ab Episcopis omnibus conciliariter congregatis. *pag.* 194. *num.* 168.

158. Epistola Universi Concilii Chalcedonensis ad Imperatores censet, magnum fuisse crimen Dioscori suppressam ab illo in Concilio Secundo Ephesino Epistolam Sancti Leonis. Ergo eumdem Leonem existimat Concilii Magistrum, cujus Doctrinam necessariò cogeretur sequi Synodus ipsi subjecta. *pag.* 195. *num.* 170.

159. Sy-

159. Synodus Chalcedonensis non quærit, an quinque Episcopi, de quorum Fidei sinceritate suspicio erat, admittant Doctrinam Nicænam, sed solùm, an admittant Pontificiam: *Qui subscripserunt Epistolæ Leonis, ad Synodum. Sicut Leo, sic sapiunt.* Ergo Leo supponitur Superior Conciliis, atque horum Auctoritas crescit à Confirmatione Pontificia. *pag.* 212. *num.* 186.

160. Ægyptii Episcopi Hæretici frustra allegant Sanctum Marcum, Sanctum Athanasium, & Nicænum Concilium, nisi obediant Leoni. Ergo hic à Synodo Chalcedonensi major Conciliis existimatur. *pag.* 215. *n.* 187.

161. Synodus profitetur, nihil à se fuisse gestum, nisi quod obediverit Pontifici Maximo, illius Epistolam suscipiendo, & exclamat: *Qui non consentit Epistolæ Sanctissimi Archiepiscopi Leonis, Hæreticus est.* Ergo Leo Synodo anterior, ut Magister discipulis, esse creditur. *pagina* 217. *n.* 188. *&* 189.

162. Synodus non præcipit Ægyptiis, ut obediant sibi, sed Leoni. Ergo Leoni vindicat Præstantiam supra Synodos. *pag.* 218. *num.* 189.

163. Concilium illustrius loquitur de Pontifice Maximo, quàm de aliis Conciliis Generalibus. Ergo indicat, pluris illum à se fieri, quàm alia Concilia. *pagina* 256. *num.* 226.

164. Synodus utitur verbis Leonis tamquam Magistri in explicanda Fide. Ergo illo minorem se esse præsumit. *pag.* 256. *num.* 228.

165. Alia Concilia, quæ post Chalcedonense celebrata sunt, ea solùm admittunt ex eodem Chalcedonensi, qui-

ficios ait : *Nunc Vestra Sanctitas Primatum* (sive vt alii legunt) *Auctoritatem tenet Sanctissimi Leonis. Petimus igitur Vestram Sanctitatem, qui babetis locum Sanctissimi Papæ Leonis, promulgare in eum &c. Sententiam.* Et Maximus Antiochenus subdit: *Quod videtur Sanctitati Vestræ, & Nos concordes efficimur.* Sed certè etiam ipsum Concilium sua in Dioscorum Auctoritate pollebat. Ergo ideo allegant illam Leonis, quia Pontificia major erat Auctoritate Conciliari, & expediebat proferre Sententiam Auctoritate potius majori, quàm minori. *pagina* 188. *num.* 161.

156. Nullus penitus reclamavit, cum Iulianus, & Maximus professi fuissent se Interpretes esse Universi Concilii. Ergo eidem Concilio tribui potest Præsulum illorum Sententia, quæ majorem Leoni, quàm ipsi Synodo vindicat Auctoritatem. *pag.* 188. *n.* 161.

157. Maximus Patriarcha Antiochenus loquens de Condemnatione Dioscori ait: *Sicut & Sanctissimus, & Reverendissimus Archiepiscopus, & Pater Noster Leo &c. per Vicarios suos &c.* Ergo profitetur, Leonem esse Concilii *Patrem*, ideoque Superiorem, cujus Decretis inhærendum sit à Filiis, idest ab Episcopis omnibus conciliariter congregatis. *pag.* 194. *num.* 168.

158. Epistola Universi Concilii Chalcedonensis ad Imperatores censet, magnum fuisse crimen Dioscori suppressam ab illo in Concilio Secundo Ephesino Epistolam Sancti Leonis. Ergo eumdem Leonem existimat Concilii Magistrum, cujus Doctrinam necessariò cogeretur sequi Synodus ipsi subjecta. *pag.* 195. *num.* 170.

159. Sy-

159. Synodus Chalcedonensis non quærit, an quinque Episcopi, de quorum Fidei sinceritate suspicio erat, admittant Doctrinam Nicænam, sed solùm, an admittant Pontificiam: *Qui subscripserunt Epistolæ Leonis, ad Synodum. Sicut Leo, sic sapiunt.* Ergo Leo supponitur Superior Conciliis, atque horum Auctoritas crescit à Confirmatione Pontificia. *pag.* 212. *num.* 186.

160. Ægyptii Episcopi Hæretici frustra allegant Sanctum Marcum, Sanctum Athanasium, & Nicænum Concilium, nisi obediant Leoni. Ergo hic à Synodo Chalcedonensi major Conciliis existimatur. *pag.* 215. *n.* 187.

161. Synodus profitetur, nihil à se fuisse gestum, nisi quod obediverit Pontifici Maximo, illius Epistolam suscipiendo, & exclamat: *Qui non consentit Epistolæ Sanctissimi Archiepiscopi Leonis, Hæreticus est.* Ergo Leo Synodo anterior, ut Magister discipulis, esse creditur. *pagina* 217. *n.* 188. *&* 189.

162. Synodus non præcipit Ægyptiis, ut obediant sibi, sed Leoni. Ergo Leoni vindicat Præstantiam supra Synodos. *pag.* 218. *num.* 189.

163. Concilium illustrius loquitur de Pontifice Maximo, quàm de aliis Conciliis Generalibus. Ergo indicat, pluris illum à se fieri, quàm alia Concilia. *pagina* 256. *num.* 226.

164. Synodus utitur verbis Leonis tamquam Magistri in explicanda Fide. Ergo illo minorem se esse præsumit. *pag.* 256. *num.* 228.

165. Alia Concilia, quæ post Chalcedonense celebrata sunt, ea solùm admittunt ex eodem Chalcedonensi, qui-

quibus accessit Pontificia Comprobatio. Ergo præsupponunt, Pontificem Maximum præstare Conciliis. *pag*. 43.

166. S. Cyrillus Alexandrinus non præcepit Ephesino Primo Concilio, quemadmodum S. Leo Secundo, & Chalcedonensi, quia ille non erat Superior Concilio, sicuti Leo. *pag*. 221. *num*. 193.

167. Idem censet, melius à Leone, tanquam Superiore, quàm ab Ephesino Primo Concilio frænari posse temeritatem Iuvenalis Episcopi Hierosolymitani. *pagina* 359. *num*. 354.

C A P. X.

De Præstantia Pontificis Maximi supra Generalia Concilia penitus Notoriâ Attestatio ipsorum Æmulorum, & Hostium Romanæ Cathedræ, videlicet Anatolii Præsulis Constantinopolitani, Iuvenalis Hierosolymitani, Illyricorum Episcoporum Hæretitorum, Eutychetis Hæresiarchæ, Dioscori Eutychete ferè nequioris, ac Prædatoriæ Synodi Ephesinæ.

168 ANatolius recipit Maximum Antiochenum, solummodo quia receptum à Leone, non quia à Synodo Generali: Ergo Synodum ipsam censet Leone minorem. *pag*. 272. *n*. 243.

169. Idem confugit ad Leonem per Literas, & Nuncios, ut dignetur confirmare Canonem suæ Dignitati faventem. Ergo fatetur, eumdem Canonem absque Leonis Comprobatione fore irritum, & nullum; ideoque suppo-

ponit, Leonem Conciliis antecellere. *pag.* 347. *num.* 336.

170. Iuvenalis Hierosolymitanus afflatus fulmine Pontificiæ Auctoritatis ad Catholicos cum suis accedit in Concilio Chalcedonensi. Ergo præsupponit, Leonem ita esse Superiorem Concilio, ut ab hoc omnino illi obtemperandum sit. *pag.* 124. *num.* 106.

171. Illyriciani Episcopi Hæretici appellant Leonem *Sanctissimum Patrem nostrum, & Sacrorum Principem.* Ergo eum credunt Superiorem Concilio, sicut est Filiis Pater, & sicut Princeps profectò præstat subditis. Sacra autem certè Concilia sunt, quorum Princeps ab ipsis dicitur Leo. *pag.* 210. *n.* 181.

172. Monachi Hæretici posthabent Pontifici Maximo Concilium Chalcedonense, cui aderant, cum Synodo ipsi, & non Leoni audeant insultare. *pag.* 226. *num.* 195.

173. Eutyches Hæresiarcha damnatus à S. Flaviano in Provinciali Concilio non appellat ad Synodum Generalem, sed ad S. Leonem, & Pontificiæ Sententiæ se staturum promittit. Ergo videtur supponere, Leonem esse totius Ecclesiæ, & Universalium Conciliorum Magistrum, ideoque illis anteire. *pag.* 47. *num.* 7. & *pag.* 57. *n.* 24. & *pag.* 62. *num.* 36.

174. Dioscorus Patriarcha Alexandrinus Eutychetis Vexillifer fingit se obedire S. Leoni, ne excludatur à Synodo Chalcedonensi, in qua exclamarunt Dioscori Defensores: *Pro Patribus petimus: Patres Synodo reddite: Consentaneos Leoni Synodo.* Ergo adeo Notoria erat Pontificia Synodis Antecellentia, ut eam diffiteri nequiret ipse Dioscorus, licet prius tartareæ superbiæ cornua erexis-

ſet contra Sanctum Leonem. *pagina* 165. *num.* 144.

175. Cum S. Flavianus Præſul Conſtantinopolis, & Martyr damnatus à Prædatoria Synodo Epheſina appellaſſet ad S. Leonem tanquam Synodo Superiorem, nullus auſus eſt reclamare, negans licere Appellationem à Concilio Generali ad Pontificem Maximum. Ergo confeſſi ſunt omnes Pontificiam Superioritatem Concilio, quod ipſi legitimum opinabantur. *pag.* 77. *num.* 48.

176. Adeo hæc Pontificia Præſtantia ſupra Concilia tunc erat Notoria, ut eam in Synodo, quamvis tartarea, auſus non fuerit negare ipſe Dioſcorus. *pag.* 77. *num.* 49.

TRA-

TRACTATUS SECUNDUS.

De Notorietate in Antiqua Ecclesia Pontificiæ Infallibilitatis in declaranda Fide.

CAP. I.

Pontificia Infallibilitas omnibus Nota, veluti orta ex Institutione Divina.

1 SAnctus Leo scribens Ephesino Concilio præsupponit, Infallibilitatem Apostolicæ Sedis nasci à Promissione Divina facta S. Petro; laudans enim Theodosium Imperatorem, qui ad ipsum Leonem confugerat, postquam emerserat Hæresis Eutychetis, subdit: *Tanquam ab ipso Beatissimo Petro cuperet declarari, quod in ejus Confessione laudatum sit &c.* ac deinde subdit: *Quod si Eutyches intelligenter, & vivaciter crederet, nequaquam ab hujus Fidei tramite deviaret: propter quam ei respondetur à Domino: Beatus es Simon Bar-Iona &c. Super hanc Petram &c.* Ergo ex Divina Promissione fundandæ supra Petram Ecclesiæ oritur certissima Veritas Apostolicæ Romanæ Fidei, quia cæteroqui ea deficiente corrueret Ædificiū in Petro fundatum. *pag. 59. n. 28. & pag. 60. n. 29.*

2. Sanctus Petrus Chrysologus respondet Eutycheti: *In omnibus hortamur te, Frater honorabilis, ut his, quæ à Beatissimo Papa Romanæ Civitatis scripta sunt, obedienter attendas, quoniam Beatus Petrus, qui in propria Sede & vivit, & præsidet, præstat quærentibus Fidei Veritatem.* Ergo eadem Auctoritas est in Petri Successoribus, quam eidem Petro cōtulit Christus. Ac si Petro nostræ Salutis Auctor spopondit, *nunquam defecturam illius Fidem*, perinde quoque è Romana Cathedra Ecclesiam docentibus *perpetuò præstat Petrus Veritatem Fidei*, in qua proinde *dum confirmant Fratres*, errare non possunt. *pag. 63. num. 34.*

3. Concilium Chalcedonense in Literis ad Pulcheriam Augustam inquit de ipso Concilio sequuto Magisterium Leonis: *Christo ad intelligentiam prosperè dirigente ostendit in Leone mirabili Veritatem, quia sicut Sapiente Petro, ita illo utitur Assertore.* Ergo non minorem in Leone, quàm in Petro, certitudinem Veritatis à se agnosci Chalcedonense Concilium disertè profitetur. *pagina 69. num. 40.*

4. Valentinianus Imperator in Epistola ad Theodosium Collegam suum loquens de Fide inquit: *Quam Nos à Majoribus Nostris traditam debemus cum omni competenti devotione defendere, & Dignitatem propriæ Venerationis Beato Apostolo Petro intemeratam & in nostris temporibus conservare.* Sed hæc Dignitas Beati Petri alia esse non potest, quàm ut ipse, ac ejus Successores sint certi Iudices Veræ Fidei, à quorum sententia nemini recedere liceat, ac ne ipsis quidem Conciliis, *pag. 86. n. 60.*

5. Idem

5. Idem præsumit, eum esse Principatum Apostolicæ Sedis, Ut *judicare possit de Fide, ac Sacerdotibus*, qui constituerant Synodum Generalem. Sed hoc Iudicium ferre non potuisset, nisi esset Infallibilis. *pag.* 87. *n.* 61.

6. Galla Placidia Augusta scribens Pulcheriæ ait: *Ad Apostolicæ Sedis Iudicium, in qua Primus Apostolorum Beatus Petrùs, qui etiam Claves Regni Cælorum suscipiens Sacerdotii Principatum tenuit, Episcopatus Causa mittatur.* Ergo Notorius erat Principatus Romani Pontificis ortus ab Institutione Divina Christi Domini Claves Cæli Petro tradentis: & ad solius Apostolicæ Sedis, neque alterius etiam Concilii, Iudicium mittenda dicitur *Causa Episcopatus*, videlicet non unius tantùm Episcopi, sed quorumlibet, ipsam eriam Generalem Synodum constituentium. ErgoInfallibilis affirmatur Romanus Episcopus; profectò enim Tribunal aliquod non obnoxium Errori superesse debet in Orbe Terrarum. *pag.* 94. *n.* 71.

7. Exclamat Synodus Chalcedonensis post auditam Leonis Epistolam: *Petrus per Leonem ita locutus est. Apostoli ita docuerunt.* Ergo à Leonis calamo credunt exarata fuisse illa, quæ cælitus illi suggesserit Petrus, universumque cum suo Principe Apostolorum Collegium. Hæc autem affirmantes Antistites, nisi Leonis Epistolæ tribuerent Infallibilitatem, à Cælo se posse decipi formidarent. Sed hæc suspicio procul fuit ab eorum Sapientia. Ergo Infallibilem Leonem censuerunt, quem Petro indicant successisse, eique non minus, quàm Petro, Christum à Patre Divino exorasse certam Fidei Constantiam, dum Ecclesiam edoceret. *pag.* 150. *num.* 130.

8. Pon-

12. Concilium ſtatim deinde utitur in explicanda Fide verbis Leonis tanquam Infallibilis ſui Magiſtri. *pag.* 256. *num.* 228.

13. Marciano Imperatori ſcribens Chalcedonenſe Concilium ait: *Concilii hujus à Vobis congregati prædicationem Petri Sedis Auctoritate roborantes*. Ergo Infallibilem putat Auctoritatem Leonis, perinde ac illam Petri, attributam à Chriſto Domino, cum ipſi Concilio certiſſimum robur adiiceret. *pag.* 331. *n.* 306.

14. In Relatione à Concilio miſsa ad Leonem dicitur, ab illo conſervatam fuiſſe Fidem, & adductam fuiſſe ſupra ipſam Synodũ ab Interprete S. Petri: *Venientem uſque ad Nos Ipſe ſervaſti, vocis B. Petri omnibus conſtitutus Interpres, ejus Fidei Beatificationem ſuper omnes adducens*. Ergo Fidem Divinam ſervaſſe dicitur Leo, & ſuper alios adduxiſſe, veluti certus Veritatis Magiſter: & Succeſſor dicitur, ſicut Interpres, S. Petri, æquè Infallibilis in declaranda Fide, ac Petrus eſſet. *pag.* 332. *num.* 308.

15. S. Leo ſcribens Maximo Patriarchæ Antiocheno docet, à Petra Fidei reprobari utramque Impietatem Eutychetis, atque Neſtorii: *Catholicæ Fidei Petra, cujus Cognomen B. Apoſtolus Petrus ſumpſit à Domino, nullum recipit ab utraque Impietate veſtigium.* Ergo innuit, à Chriſto in Petro, cui dixit: *Tu es Petrus* &c. oriri ſuam Infallibilitatem. *pag.* 356. *num.* 351.

16. Idem in literis ad Leonem Auguſtum ſcribit: *Cum ergo Univerſalis Eccleſia per illius Principalis Petræ ædificationem facta ſit Petra, & Primus Apoſtolorum Beatiſsimus Petrus voce Domini dicentis audierit: Tu es Pe-*

trus

trus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam: quis est, nisi Antichristus, aut Diabolus, qui pulsare audeat inexpugnabilem Firmitatem? Ergo Infallibilitas Pontificia ex hoc Evangelii loco adeo manifestè infertur, Teste Leone, ut solus Antichristus, aut Diabolus eam possit negare. *pag. 366. n. 365. & 366.*

17. Petrum Leo subnectit Concilio Chalcedonensi, de quo immediatè ante loquutus fuerat. Ergo innuit, à Christo in Petro fluere Infallibilitatem Conciliorum, & ab his tantummodo publicandam esse Fidem Pontificis Maximi, quando hic eam explicat, antequam fiant ipsa Concilia, ut præstiterat Leo. *pag. 366. n. 365.*

18. Idem Leo, post celebratam Infallibilem Petri Fidem, appellat *Vasa Iræ* Timotheum Ælurum, & alios, qui contradicere audent Successoribus Petri declarantibus Fidem. Ergo hanc Declarationem præsupponit exemptam cuilibet periculo erroris. *pag. 366. n. 366.*

CAP. II.

Notorietas ejusdem Pontificiæ Infallibilitatis patens à Titulis Sancto Leoni tributis.

19 PAschasinus Legatus in Concilio Chalcedonensi appellat Apostolatum Munus Pontificium exercitum à S. Leone: *Præcipere dignatus est ejus Apostolatus* &c. Ergo innuit, vigere in Romana Cathedra indubitabile Fidei Magisterium, quod ipsi olim Apostoli exercuerunt. *pag. 114. num. 95.*

20. Nul-

20. Nullus contra hoc dictum, ac ne ipse quidem Dioscorus, ausus est loqui. Silentio igitur suo comprobaverunt omnes Pontificium Apostolatum, cui nectitur Infallibilitas in explicanda Fide? *pag.* 114. *num.* 96.

21. Legati affirmant, Leonem esse *Catholicum Papam.* Ergo supponunt, illi adesse Infallibilitatem in docendo; quis enim suspicetur, Ecclesiam decipi posse à Catholico Ecclesiæ Magistro? *pag.* 167. *num.* 145.

22. Patrum nemo reclamat contra hujusmodi Appellationem. Igitur omnes implicitè fatentur vim, quæ illi suberat. *pag.* 167. *n.* 145.

23. Dioscori Accusatores vocant Leonem *Universalem Papam*, & nemo reclamat. Ergo implicitè assentiuntur omnes Pontificiæ ab Erroribus Immunitati. *pag.* 174. *num.* 151. & 152.

24. Idem titulus *Universalis Ecclesiæ Papæ* tribuitur Leoni ab Apostolicis Nunciis nemine reclamante. Ergo emphasis in eo latens nulli displicuit. *pag.* 201. *n.* 176.

25. Coram Marciano Imperatore iterum Leo in Concilio dicitur *Universalis Ecclesiæ Papa*: atque adeo nemo conqueritur, ut potius Concilium plaudat Augusto, qui æquè Infallibilem à se credi Leonem ostenderat, ac Nicænum Concilium. Ergo pariter plaudunt implicitè pontificiæ Infallibilitati. *pag.* 260. *n.* 231. 232. & 233.

26. Allocutio Concilii Chalcedonensis ad Marcianum Imperatorem vocat Leonem *Impenetrabilem cuilibet Errori*. Ergo illum apertissimè dicit Infallibilem: *pag.* 325. *num.* 299.

27. Synodus gloriatur, usam se fuisse Leone Magistro.

Unde nobis Impenetrabilem in omni Errore Propugnatorem Deus providit. Ergo Errori ſemper exemptum præſumit eſſe; gloriari enim non poſſet, à ſe fuiſſe adhibitum Præceptorem deceptioni ſubjectum. Præterea indicat Synodus, nihil aliud à ſe præſtitum eſſe, quàm ut traditam à Leone doctrinam publicaret; ideoque Infallibilis cenſeri non poſſet Synodus ipſa, niſi talis etiam eſſet Leo. *pag*. 325. *num*. 299.

28. Ait Synodus præparatum ſibi divinitus fuiſse Leonem ad Victoriam de Hæreſi referendam. *Deus Romanæ Eccleſiæ Papam ad Victoriam præparavit, doctrinis eum per omnia veritatis accingens*. Hæc autem loquendi forma oſtendit, non eum ſolummodo habitum fuiſſe à Concilio Leonem, qui ſemel non decepiſſet, ſed etiam eum, qui decipere nunquam poſſet Eccleſiam. *pag*. 325. *num*. 299.

29. Comparatur à Concilio Leo cum S. Petro. *Ut quemadmodum fervens affectu Petrus, & hic affectu ferventiore decertans omnem ad Deum ſenſum, intelligentiamque perducat*. Ergo ſicuti errare neſcius profectò erat Petrus, ita implicitè cenſetur Leo, qui præſumitur ſucceſſiſſe Petro in Eccleſiæ Regimine: atque indicatur, neque ipſius Leonis Fidem poſſe deficere juxta Promiſſionem Divinam, qua Privilegium hoc nunquam errandi, dum Eccleſiam edocerent, omnibus in Petro ejus Cathedram inſeſſuris deſponderat Inſtaurator humanæ ſalutis. *pagina* 326. *n*. 301.

30. Synodus æquè Infallibilem putat Damaſum, ac Sacra Concilia, Nicænum, & Conſtantinopolitanum

Pri-

Primum, cum recenseat Definitiones illarum Synodorum, & Damasi Pontificis Maximi urgentes æquè Christi Sectatores ad fidem illis adhibendam. *pag*. 328. *n*. 304.

31. Cum Catholicam Fidem Synodus explicuisset, appellat Leonem Auctorem tanti boni: *Tanquam tanti boni Duce, & Auctore Te ad communem utilitatem utentes, Ecclesiæ Filiis hæreditatem, sortemque Veritatis ostendimus*. Sed in Veritate ostendenda Filiis Ecclesiæ profectò se Infallibilem Synodus esse credebat. Ergo multò magis Infallibilem credebat Leonem, quem appellat *Ducem, et Auctorem tanti boni*, scilicet explicatæ Fidei. Ipsi enim Chalcedonenses Episcopi, Discipuli Romanæ Cathedræ obsequentissimi, solummodo Ecclesiæ Filiis hæreditatem, sortemque Veritatis ostenderant Pontificiæ Epistolæ subscribendo. *pag*. 333. *n* 309.

32 Patres conciliariter congregati appellant se Membra Romani Capitis: *Quibus tu quidem, sicut Membris Caput, præeras*. Sed si Membra sunt Errori exempta, multò magis est Caput, quod est Regia Doctrinæ. *pag*. 334. *num*. 310.

33. Synodus ait, eum esse Leonem, à quo potestatem evellendi Hæreses, & plantandi Fidem Catholicam Concilium ipsum acceperit. *Et tanquam evellendi, & plantandi Potestatem sumentes*. Sed in evellenda Hæresi, ac Vera Fide plantanda certè credebant Patres immune Concilium ab Erroris periculo. Ergo à fortiori talem credebant Leonem, à quo gloriantur, in se derivatam fuisse Potestatem evellendi Hæreses, & Veram Fidem plantandi. *pag*. 336. *n*. 316.

34. Iterum Leonem Chalcedonenses Episcopi suum Caput appellant: *Et sicut Nos Capiti in bonis adjecimus consonantiam.* Ergo Præsules omnes Concilium constituentes præsumuntur obsequuti Leoni, tanquam Capiti, absque facultate contradicendi in declaranda Fide: quo pacto in humano Corpore cæteræ partes nequeunt Capiti dissentire. Ergo absque dubio Infallibile putant ipsum Caput, ne Universam Synodum suspicentur Errori subjectam. *pag.* 340. *n.* 323.

CAP. III.

Multiplex Factum Concilii obtemperantis Sancto Leoni, jubenti condemnationem Hæresum, ostendit, notoriè præsumptum fuisse, quod idem Leo errare non posset in Fide explicanda.

35 SAnctus Leo, ut Infallibilis, vetat Concilio audaciam disputandi. *Unde, Fratres charissimi, rejecta penitus audacia disputandi contra Fidem divinitus inspiratam, vana errantium Infidelitas conquiescat: nec liceat defendi, quod non licet credi.* Ergo se non obnoxium deceptioni supponit. *pag.* 108. *num.* 86.

36. Fidei Regulam esse statuit suam ad Flavianum Epistolam. *Cum secundùm Evangelicas Auctoritates, secundùm Propheticas Voces, Apostolicamque Doctrinam plenissimè, & lucidissimè per literas, quas ad beatæ memoriæ Flavianum Episcopum misimus, fuerit declaratum, quæ sit de Sacramento Incarnationis Domini Nostri*

stri Iesu Christi pia, & sincera Confessio. Sua ergo Epistola est illa, contra quam, tanquam Infallibilem, disputari prohibetur in Synodo, eique pugnantes Opiniones defendi. Neque quidquam relevat, quod doctrina Leonis hauriretur ex Evangelicis, Propheticis, & Apostolicis Auctoritatibus, perinde ac si tota Infallibilitas in eas refundenda esset, quia etiam Concilia Generalia, quæ certè ab Adversariis putantur Infallibilia, sequuntur Evangelicas, Propheticas, & Apostolicas Auctoritates: ac sæpe damnant Hæreses jam ante damnatas, eò quod inventæ fuerint contrariæ Auctoritatibus Evangelii, Prophetarum, & Apostolorum. Ita Concilium Tridentinum iterum condemnavit antiquas Hæreses jam ante damnatas ab aliis Conciliis. Et nihilominus eò quòd se in iisdem Hæresibus damnandis Infallibilem præsumat Synodus Tridentina, Infallibilis censetur ab Ecclesia. Ergo nihil enervatur vis Argumenti à Nobis allati, eò quòd Veritas à Leone declarata inniteretur Evangelicis, Propheticis, & Apostolicis Auctoritatibus. *pag*. 108. *n*. 87.

37. Ut Infallibilis Leo jubet iterum damnari Nestorium: *In Nestorium specialiter statuta permaneant*; perinde ac jusserat damnari Eutychetem. Ergo nihil Concilio superfuit quòad Fidem declarandam, nisi ut pontificiam Sententiam, necessariò Erroris immunem, per Orbem Terræ latè vulgaret. *pag*. 110. *n*. 89.

38. Licet Secunda Synodus Ephesina, quæ degeneravit in Latrocinalem, & Hæreticam, non obtemperaverit Leoni, tamen hoc præstitit obsequentissimè Sacrosanctum Concilium Chalcedonense. Ergo fassum fuit re ipsa, Leonem

nem esse Infallibilem Fidei Præceptorem,& Interpretem. *pag.* 110. *n.* 90.

39. Profitetur in Chalcedonensi Cœtu Paschasinus Legatus, non posse discedi à Præcepto Leonis, jubentis excludi à subselliis Iudicum Dioscorum, tanquam Hæreticum. *Contra Præcepta Beatissimi, atque Apostolici Papæ Gubernatoris Sedis Apostolicæ venire non possumus.* Ergo Infallibilis præsumitur Leo in Censura, quam tulerat de Opinione Dioscori, tanquam infecta Eutychetis Hæresi. *pag.* 117. *n.* 98.

40. Catholica censetur Flaviani Fides, quia conformis erat Pontificiæ. *Sanctè, et integrè, et Catholicè Fidem exposuit beatæ memoriæ Flavianus, siquidem ejus Fidei Expositio cum Beatissimi, atque Apostolici Viri Papæ Romani Epistola concordat.* Unicum ergo Argumentum, ex quo infertur, Sanctam, integram, & Catholicam esse Flaviani Fidem eruitur ex eo, quod conveniat cum Epistola Pontificia. Et particula illa, *Siquidem*, manifestè habet vim *Causalis*. Summus igitur Pontifex censetur Infallibili pollens Auctoritate in Vera Fide explicanda; cæteroqui enim nullum robur inesset huic ratiocinationi: *Flaviani Fides Fidei Pontificię cohęret. Ergo Catholica est. pag.* 122. *n.* 102.

41. Nullus Patrum reclamat contra hoc Argumentum Apostolici Legati. Ergo efficax omnibus videtur, atque suo silentio assentiuntur omnes Pontificiæ Infallibilitati, cui paulò post etiam apertè plauserunt. *pag.* 122. *n.* 103.

42. Lucentius alter Legatus affert idem Argumentum Veræ Fidei Flaviani, quia Pontificiæ consona erat. *Quoniam*

niam f.m. Flaviani Fides concordat cum Apostolica Sede &c. Ergo rursus Leonis Fides præsumitur prorsus exempta ab errandi discrimine. *pag.* 123. *n.* 104.

43. Idem ait, constare, infectos Hæresi esse Condemnatores Flaviani contra Pontificiam Declarationem, & necesse esse, à Synodo confirmari Sententiam Leonis de Flaviano. *Sententiam, qua illum ab Hæreticis constat esse damnatum, ipsam in eos retorqueri à S. Synodo necesse est*. Sed necessariò Hæretici censendi non essent Flaviani Condemnatores, nisi omnino certa prodire semper deberet à Vaticani Oraculo Declaratio: neque hanc sequi cogeretur Synodus, nisi Pontifex Maximus semper esset errare impos. Ergo talis præsumitur. *pag.* 123. *n.* 104.

44. Nullus Præsulum conquestus est, quod hujusmodi *Necessitas* amplissimæ Synodo imponeretur, quæ si adigebatur ad infligendam Hæresis notam Patribus Ephesinis, qni faverant Eutycheti, & ad comprobandam, ut Catholicam, Flaviani Fidem Pontificiæ Declarationi adhærentem: igitur in dubium revocare non poterat Chalcedonense Concilium Veritates Romæ definitas, sed illas tantummodo, tanquam Infallibiles, cogebatur sua Confirmatione, quasi tuba multiplici, latè vulgare, *pag.* 123. *num.* 105.

45. Cum Seculares Iudices peterent à Concilio Explicationem Fidei, *Reverendissimi Episcopi clamaverunt: Neque tentamus, neque audemus exponere.* Si quidpiam addere Pontificiæ Definitioni perhorruerunt, ipsam enimverò contestati sunt, certissimam esse rectè credendi Normam. Si qualemcumque novam Expositionem aversati

sunt

ſunt, eximium deinde honorem habuerunt Literis Leonis, quibus velut è Cælo miſſo Veritatis Oraculo, dedere plauſum. *pag.* 137. *n.* 115.

46. Profeſſi Patres illico ſunt, à Leone prodire poſſe Fidei Explicationem, quam vetitam eſſe Univerſali Synodo inclamaverant. Ergo Leonem ab errandi periculo longius, quàm ipſa Synodus eſſet, remotum quodammodo affirmaverunt. *pag.* 137. *n.* 116.

47. Cecropius Epiſcopus Sebaſtopolitanus dixit: *Emerſerunt, quæ ad Eutychem pertinebant, et ſuper iis Forma data eſt à Sanctiſsimo Archiepiſcopo Romanæ Urbis, et ſequimur eam, et Epiſtolæ omnes ſubſcripſimus.* Ergo Epiſtolam Leonis præſupponit eam eſſe Fidei Formam; cui falſitas nulla ſubeſſe poſſit. *pag.* 138. *n.* 116. *et pag.* 139. *num.* 118.

48. Poſt hæc Cecropii verba *Reverendiſsimi Epiſcopi clamaverunt: Hæc omnes dicimus. Sufficiunt, quæ expoſita ſunt. Alteram Expoſitionem non licet fieri.* At cur non liceret, ſi Pontificia Fidei Forma, tanquam non Infallibilis, refingi, ac reformari poſſet? Ergo prorſus Infallibilis eſſe cenſetur. *pagina* 138. *num.* 116. *et pagina* 139. *num.* 118.

49. Florentius Epiſcopus Sardium dixit: *Quamvis in noſtra perſona, qui Epiſtolæ Sanctiſsimi Leonis ſubſcripſimus, non indigeamus correctione.* Iterum ergo Romanum Catholicæ Veritatis Magiſterium obſequenter acceptum cenſetur comprobatio certiſſima Veræ Fidei eorum mentes illuſtrantis, qui ſe Apoſtolicæ diſcipulos Cathedræ profitentur. At certum hujuſmodi Argumentum nequa-

qua-

quaquam esset, si Apostolica eadem Cathedra errare docendo posset. *pag.* 139. *n.* 119.

50. Concilium æquiparat Epistolam Leonis Nicæno Concilio Infallibili; nam *Cecropius Reverendissimus Episcopus Sebastopolitanæ Civitatis dixit &c. Precamur, ut ea, quæ Sanctorum Patrum trecentorum decem & octo sunt, & quæ Sanctissimi Leonis, recitentur.* Quemadmodum igitur à Sanctis Nicænis Patribus certas proponi putabat Cecropius credendi Leges, ita & ab Epistola Leonis Pontificis Maximi. Cumque nemo fuerit refragatus, talem saltem in uno Leone confiteri visa est Synodus, ac in Sanctis Trecentis decem, & octo Patribus Auctoritatem. In illis autem Supremam, & nulli subjectam Errori, Catholica semper Ecclesia venerata fuit. *pag.* 140. *num.* 120.

51. Non aliter admittitur à Concilio Chalcedonensi Nicænum, quàm juxta Interpretationem Leonis; post lectum enim Nicænum Symbolum, *Reverendissimi Episcopi clamaverunt: Hæc Catholicorum Fides &c. Omnes ita credimus. Papa Leo sic credit. Cyrillus ita credidit, Pàpa Leo ita interpretatus est.* Ergo Leonis Interpretatio, & Maximi Pontificis Fides, est certa Christiano Populo credendi Norma: Et neque ipsi Sacrosancto, & Evangeliis comparato Nicæno Concilio aliter præstandus assensus est, quàm juxta Pontificiam Interpretationem. *pag.* 140 *num.* 121.

52. Non Synodali, sed Pontificiæ, Interpretationi standum docet Concilium Chalcedonense, reiiciens illam, quam Nicæno dederat Secunda Generalis Synodus Ephesina, & amplectens contrariam Leonis. Ergo hic cen-

ſetur Erroris incapax. *pagina* 140. *num.* 121.

53. Ipſam quoque Primam Sacram Synodum Epheſinam confirmat Chalcedonenſis ex Auctoritate Leonis; poſt lectas enim Epiſtolas S. Cyrilli, adoptatas in ſuas à Primo Epheſino Concilio, *Reverendiſſimi Epiſcopi clamaverunt: Omnes ſic credimus. Papa Leo ſic credit &c. Leo Archiepiſcopus ita ſapit, ita credit, ita ſcripſit.* Igitur oſtendunt Patres, non adeo ſe impelli ad Epiſtolas illas, adeoque ad Sanctam Synodum Epheſinam ſuſcipiendam, ab earum Epiſtolarum, ipſiuſque Synodi, ſicut à Leonis, Auctoritate. Ipſa ergo Synodo remotiorem ab Erroris periculo credit Pontificem Maximum: *pagina* 143. *num.* 122.

54. Fert Synodus Excommunicationem in eos, qui non probant Interpretationem Leonis. *Papa Leo ſic credit. Anathema ei, qui partit, & ei, qui dividit:* ſcilicet unam Perſonam Chriſti Domini ſcindit in geminas. Ergo ita Infallibilis præſumitur Leo, ut qui hanc ejus dotem inficiantur, ab Eccleſiæ Corpore ſcindendi ſint. *pag.* 142. *num.* 122. & 123.

55. Leo, ut Infallibilis, jubet Concilio Condemnationem Eutychetis, cujus Opiniones declarat Hæreticas. *Cum tam impiè duarum Naturarum ante Incarnationem Unigenitus Dei Filius fuiſſe dicatur, quàm nefariè, poſtquam Verbum Caro factum eſt, Natura in eo ſingularis aſſeritur.* Cum duplex Eutychetis Error *impius* abſque ulla hæſitatione à Pontifice dicatur, atque *nefarius*, nullum profectò Synodo relinquitur Arbitrium de illis conferendi certamen, tanquam jam damnatis à certiſſimo,

Ve-

Veritatis Magistro . *pagina* 147. *num.* 126.

56. Reservat quoque Leo suis Legatis Sententiam ferendam quoad personam Eutychetis : *Ad omnem verò Causam piè, ac fideliter exequendam, Fratres Nostros &c. ut is, qui erraverat, damnata sensus sui pravitate, salvetur*. Ergo magis confirmat suam Immunitatem ab Errore, neque ullatenus Concilium huic Assertioni repugnat. *pag.* 147. *num.* 127. & 128.

57. Concilium plaudit Leonis Epistolæ non minus, quàm ante plausisset Nicænæ, & Ephesinæ Fidei: *Post lectionem prædictæ Epistolæ Reverendissimi Episcopi clamaverunt: Hæc Patrum Fides, hæc Apostolorum Fides. Omnes ita credimus. Orthodoxi ita credunt*. Ergo ab unius Leonis Attestatione satis evinci credunt, Paternam & Apostolicam esse Fidem, quæ in Pontificiis Epistolis continebatur: ac talem esse, quam Catholici omnes amplectantur, non minus, quàm Nicænam, & Ephesinam, cui potius Auctoritatis incrementum addiderant ex ipsius Leonis Suffragio. *pag.* 149. *n.* 129.

58. Communione sacrorum prohibentur à Synodo, qui audeant Leonis Epistolæ contradicere. *Anathema ei, qui ita non credit*. Ergo Catholici omnes tenentur ad confectandam Pontificiam Fidem, ut falli nesciam. *pagina* 149. *num.* 129.

59. In Cælo scripta à S. Petro creditur à Synodo Epistola Leonis: *Petrus per Leonem ita loquutus est*. Ergo sicut Cælestia Oracula, ita Infallibilis erat Epistola Pontificia. *pag.* 150. *n.* 130.

60. Exclamant Antistites post auditas Leonis Literas:

Hæc in Ephesо lecta non sunt. Hæc Dioscorus occultavit. Causam igitur Hæresis in Ephesino Latrocinio confirmatæ refundunt in suppressam dolosè Pontificiam Epistolam. Sed illâ destituti Præsules scrutari poterant Sacras Literas, Sanctos Patres, & alia eò usque celebrata Concilia. Hoc tamen non sufficiebat è Sententia Synodi Chalcedonensis, quæ videtur supponere, permitti à Deo in præceps labi Concilia, si detrectent erudiri à certissimo, qui Ecclesiæ præsidet, Religionis Magistro. *pagina* 151. *num.* 132.

61. De Infallibilitate pontificiæ Doctrinæ non dubitavit tota Synodus, sed pauci Hæretici, qui suspicati quoque sunt, se decipi ab ipso Concilio. Nec dici potest, Examen fuisse institutum de Leonis Epistola, sed solùm initam viam ad confundendos Hæreticos: eo pacto, quo claudi consuevit os negantibus Evangelicam Veritatem. Ad eosdem Hæreticos edocendos eliguntur, qui subscripserant Leonis Epistolæ. Ergo ad Lydium Epistolæ Pontificiæ, tanquam errare insciæ, lapidem explorandum erat purum sinceræ doctrinæ aurum. *pag.* 156. *n.* 134. *& seq.* *& pag.* 161. *num.* 139.

62. Iterum Synodus affirmat, ruinam Ephesini Conciliabuli ortam fuisse ex non lecta Leonis Epistola: *Quæ non lecta scandalum, & læsionem sanctæ Ecclesiæ per totum Orbem Terræ pertulerunt.* Et rursus ad Imperatores scribens de hoc immani Dioscori crimine conqueritur: *Epistolam &c. recitari prohibuit Reverendissimis Episcopis.* Ergo Leo existimatus fuit à Chalcedonensi Concilio certus Synodorum Præceptor. *pag.* 190. *n.* 163. & *pag.* 195. *n.* 170.

63. Ma-

63. Magnum quoque ſcelus Dioſcori videtur Synodo, quod abſolviſſet Eutychetem, *Cum Sanctiſſimus, & Beatiſſimus magnæ Romæ Archiepiſcopus Leo &c. ſceleſtam Eutychis in ſcriptis damnaſſet perfidiam*. Ergo ad Leonem, ut ad Erroris expertem Religionis Magiſtrum, pertinet Veræ Fidei Declaratio. *pag.* 195. *num.* 172.

64. Demonſtratur evidenter, diſcuſſam non fuiſſe Leonis Epiſtolam in Actione Quarta, quaſi eam, quæ Errori ſubiici potuiſſet: imo cum Legati retuliſſent Auctoritatem Conciliorum, Nicæni, Conſtantinopolitani, & Epheſini Primi, ac Sancti Leonis papæ, ac æquè Infallibilem cenſuiſſent Pontificiam, & Conciliarem, negantes quidquam addi Leonis Epiſtolæ poſſe, vel ex illa minui, *Epiſcopi clamaverunt: Omnes ſic credimus, ſic baptizati ſumus, ſic baptizamus, ſic credidimus, ſic credimus*. Ergo ſi eodem in pretio habebant Patres, & perinde certam, ac Divinam exiſtimabant Leonis Doctrinam, ac trium Generalium Conciliorum, Examen de illa non poterant inſtituere, tanquam de obnoxia deceptioni. *pagina* 197. *num.* 174. *& ſeq. & pagina* 200: *numero* 175. 176. 177. *&* 178.

CAP. IV.

Alia Pronunciata, vel Facta Concilii obedientis Leoni, tanquam certo Veritatis Doctori, demonstrant, præsuppositam fuisse veluti Notoriam Pontificiam Infallibilitatem.

65 PAschasinus Legatus in Concilio ait: *Manifestum est, nec poterit dubitari, unam Fidem Beatissimi Papæ Sedis Apostolicæ Rectoris Leonis cum Trecentorum decem & octo apud Nicæam Patrum concordare.* Ergo affirmans *dubitari non posse*, an conformis Veræ Fidei à Conciliis definitæ, ideoque Vera, esset Epistolæ Pontificiæ Doctrina, Pontificiam Infallibilitatem affirmavit. *pag.* 202. *n.* 180.

66. Patrum nullus inficiatus est illud, quod Legatus edixerat, imo idem omnes amplissimè confirmarunt, deque prius adjecta Leonis Epistolæ subscriptione sua gloriati sunt omnes, præter Illyricianos, & Palæstinos tunc Hæreticos. Igitur omnes, qui conflabant Catholicum Concilium, eidem Pontificiæ Infallibilitati assensum tribuere. *pag.* 202. *num.* 180.

67. Legati minantur, cogendam aliam Synodum abrupta Chalcedonensi, nisi tota Doctrina Epistolæ Pontificiæ inseratur Definitioni Fidei. Ergo eadem Doctrina censetur ab ipsis penitus distans ab Erroris periculo; cæteroqui enim adigi nequiret Synodus ad eam penitus suscipiendam. *pag.* 244. *n.* 210.

68. Nul-

68. Nullus è Synodo hiscere audet contra hujusmodi minas. Ergo assentiri videntur omnes Pontificiæ Infallibilitati in Fidei Arcanis explicandis. *pag.* 244. *num.* 211.

69. Concilium in ipso æstu certaminis cum Legatis putat, se non discedere à Leonis Fide: *Epistolam Definitio firmavit. Archiepiscopus Leo, ut credimus, sic credit.* Idcirco igitur opinabantur Antistites, nequaquam se adstringi ad immutandam, aut augendam Definitionem, quia in ea satis explicata fuisse putabant illa, quæ Leonis Epistola errare inscia complectebatur. *pag.* 250. *num.* 216.

70. Maximus Patriarcha Antiochenus profitetur, Conformitatem cum Leone esse Argumentum certissimum Veræ Fidei, ac totum Concilium vocat *Catholicum* Iuvenalem Hierosolymitanum, quia facto ipso comprobat Necessitatem conformandi se Fidei Leonis. Ergo hujus Infallibilitas Notoriè præsumpta fuit: *pag.* 124. *n.* 106.

71. Iulianus Hypepensis Episcopus cum damnandus esset Dioscorus, alloquitur Legatos tanquam *Tenentes Auctoritatem Sanctissimi Leonis*, & communi omnium nomine petit, Sententiam ab illis ferri in Hæreticum. Ergo supponit, Infallibiles illos esse in eadem ferenda Pontificio nomine, *pag.* 188. *n.* 161.

72. Eidem assentiuntur omnes: *Tota Universalis Synodus Concors efficitur Vestræ Sanctitatis Sententiæ.* Ergo impotem falli Leonem à suis Legatis repræsentatum, fatentur omnes. *pag.* 188. *num.* 161.

73. Cum quæstio esset de quinque Episcoporum Fide Synodus exclamavit: *Patres ad Synodum: qui subscripserunt, ad Synodum. Ipsi etiam quinque Episcopi Fidei sub-*

subscripserunt. Sicut Leo, sic sapiunt. Ergo Synodus censet, certum Argumentum Rectæ ipsorum Fidei esse obsequium ab ipsis præstitum Apostolicæ Cathedræ, quam non minus errandi periculi immunem credidit, quàm Nicænum, & alia Concilia, quæ inconcussam Auctoritatem acceperunt ab ipsius Romanæ Sedis Confirmatione. *pag.* 211. *num.* 185.

74. Iterum Synodus clamat: *Qui subscripserunt Epistolæ Leonis, ad Synodum.* Ergo Pontificia Infallibilitas iterum præsumitur. *pag.* 212. *n.* 186.

75. Non quærit Concilium, an quinque Episcopi se conforment Fidei Nicænæ, Constantinopolitanæ, ac Ephesinæ, sed solùm perpendit Subscriptionem ab ipsis adjectam Leonis Epistolæ. Ergo ineluctabile Signum Catholicæ professionis à Chalcedonensi Concilio existimatur animus obsequens Romano Fidei Magistro. Omnes quippe Hæreses à Synodis profligatas profectò detestantur illi, qui se subiiciunt Apostolicæ Cathedræ Magisterio. Quod ita censerent Chalcedonenses patres liquet ex eo, quod unicam cum Leone Conformitatem libraverint ad Rectam Fidem Iuvenali, & ejus sociis vindicandam. Non solùm igitur æquè certam habuerunt Pontificiam, & Synodalem Auctoritatem, sed plus tribuisse videntur Pontifici Maximo, quàm Generalibus, eò usque celebratis, Conciliis: simulque eidem Sacrorum Principi asseruisse Ius Veræ Fidei absque ullo Erroris discrimine declarandæ. *pagina* 212. *num.* 186.

76. Ægyptii Episcopi Hæretici frustra allegant Marcum, Athanasium, & Nicænam Synodum; omnes enim

ex-

exclamant, ipsos censendos Hæreticos, nisi Epistolæ Leonis subscribant. *Qui non ei subscribit, Hæreticus est.* Ergo Romanus Pontifex est certissimus Marci, Athanasii, ac Nicænæ Synodi Interpres. *pag.* 215. *num.* 187. & 188.

77. Synodus fatetur, nihil aliud à se gestum fuisse pro Catholica Fide propugnanda, nisi quod subscripserit Epistolæ, in qua Conciliorum, Universæque Præceptor Ecclesiæ Leo sinceram Evangelii doctrinam declaraverat. Ergo sicuti seipsam Synodus certam in docendo præsumebat, ita ipsum quoque Leonem Præceptorem suum. *pagina* 217. *num.* 189.

78. Præsulibus Ægyptiis non edixit Synodus, ut ipsiusmet Synodi Fidem explanantis Auctoritati sese subiicerent, sed præcepit solùm venerationem Epistolæ à Pontifice Maximo exaratæ. Illi ergo Certitudinem vindicat Veritatis Errori nulli obnoxiæ. *pag.* 218, *n.* 189.

79. Iam Excommunicatos per latam sententiam declarat Synodus eos, qui prodeuntem à Vaticano Definitionem credendarum rerum minimè venerarentur. *Aut consentiant Epistolæ, aut Regularem Damnationem suscipiant, & cognoscant, quia Excommunicati sunt.* Sed hæc Regula, idest Ecclesiasticus Canon, non viguisset in Antiqua Ecclesia, nisi præsumptum fuisset, errare non posse Romanum Pontificem in Fide explananda. *pag.* 218. *num.* 190. & 191.

80. Ægyptii damnaverant Hæreses omnes, Eutychetem, Dioscorum: Professi fuerant Fidem Conciliorum Nicæni, Constantinopolitani, & Ephesini Primi: Ne-

que negabant, Veram esse doctrinam Epistolæ Pontificiæ; imo illam à se subscribendam post novi Alexandrini Præsulis Electionem spondebant, jamque illius Veritati testimonium implicitè tulerant Condemnatione Eutychetis, & sociorum, qui fuerant à Leone damnati. *Et omnes tamen Episcopi clamaverunt: Isti Hæretici sunt.* Ergo hujus Exclamationis causa non fuit alia, nisi quia pronis ultro animis ad Subscriptionem Pontificiæ Epistolæ non ferebantur; nullius enim alterius Episcopi assensus expectandus est ad præstandum obsequium Episcoporum omnium Principi: Neque Pontificia Doctrina ex Cathedra Petri prolata suscipienda est, quia vera docet, sed vera credi debet eo ipso, quod sit Pontificia. *pag.* 220. *num.* 192. & 193.

81. Concilium petit à Dorotheo: *Subscribis Epistolæ, autnon?* Ac eo negante conceduntur eidem, aliisque insanis Monachis induciæ unius Mensis, ut à perfidia resilirent. Ergo Tessera Catholicæ Veritatis est susceptio Pontificiæ Doctrinæ profectò Infallibilis. *pag.* 225. *n.* 195.

CAP. V.

Pontificia Infallibilitas patet ex Confirmatione, aut Improbatione Synodorum, etiam Generalium, prodeunte ab Apostolica Sede.

82 SAcrum Concilium Chalcedonense roborat Sac. Ephesinam Synodum Primam Pontificia Confirmatione. *Reverendissimi Episcopi clamaverunt: Epistolam*

ſtolam Definitio firmavit &c. Leo eadem dixit, quæ & Cyrillus. Cælestinus, quæ Cyrillus dixit, firmavit. Xyſtus firmavit, quæ Cyrillus dixit. Sed ea, quæ Cyrillus dixerat, adoptata fuerant tanquam ſua ab ipſo Epheſino Primo Concilio. Ergo ipſius Cyrilli Decretorum, ideſt Epheſini Primi Concilii Definitionum robur Chalcedonenſes Patres amplificant ex Confirmatione Cæleſtini, atque Xyſti Romanorum Pontificum. Hos ergo Infallibiles eſſe pronunciant; ut enim oſtendant, ineluctabilia eſſe Decreta Epheſina, inculcant Firmitatem, quam ab Apoſtolicæ Cathedræ Confirmatione acceperunt. Ad illam igitur recurrunt, ut ad ultimum, & omnino irrefragabile Tribunal, à quo certius, quàm ab ipſis Conciliis, prodeat Oraculum Veritatis. Niſi hoc ita ſe haberet, hæſiſſent in ipſa Synodo Epheſina exclamantes: *Concilium Epheſinum firmavit, quæ Cyrillus dixit.* At confugiunt ad Romanos Pontifices, à quibus idem Epheſinum Concilium fuit ampliſſimè confirmatum. Ergo his tribuunt Certitudinem Veritatis, non obnoxiæ periculo errandi in edocenda Eccleſia. *pag.* 250:*n.* 217.

83. Ipſum Concilium Chalcedonenſe refundere videtur Certitudinem ſuæ Fidei in Auctoritatem Apoſtolicæ Sedis; cum enim ſuſcepiſſet demonſtrandum, Catholicam eſſe Definitionem, quam adornaverat, ultimò reſolvit comprobationem hujus veritatis in Auctoritatem Cæleſtini, atque Xyſti. Ineptum autem, ac futile fuiſſet hoc Argumentum, ſi putaſſet Synodus, Cæleſtinum, ac Xyſtum Errori ſubjectos eſſe. *pag.* 251. *num.* 218.

84. Hinc pariter evincitur, præſumpſiſſe Chalcedonen-

ses Patres, quod Concilia indigeant Consensu Pontificum Maximorum, cum Cyrilli, hoc est Ephesinæ Primæ Synodi, Decreta stabiliant Confirmatione Cælestini, atque Xysti. Ergo non dubitant de Pontificia Infallibilitate, cum ab ea Synodorum ipsarum Sententia roboretur. *pag.* 251. *num.* 219.

85. Damnatur à Concilio Chalcedonensi Ephesina Synodus Secunda, eò quòd improbata prius fuisset à Romano Pontifice. *Si ergo & à Beatissimo, & Apostolico Romanæ Urbis Episcopo omnia, quæ ibi gesta sunt, vana sunt habita &c.* Huic Legatorum dicto, includenti Caussam, ob quam reprobanda erant cætera Acta Ephesina, præter Electionem Maximi Antiocheni, *quem post hæc Beatissimus Episcopus*, scilicet Romanus, *in propria Communione suscepit*, nullus Patrum respondit dicens, non sufficere Romanam Condemnationem ad illam Synodum reprobandam. Ergo implicitè omnes assensi sunt, Infallibilem esse Pontificem Maximum in Synodis illegitimis condemnandis. *pag.* 270. *n.* 242.

86. Synodus Chalcedonensis non petit Confirmationem à Leone tanquam ab Episcoporum uno, quia jam pro ipso ejus Legati subscripserant; sic enim scribit in Relatione ad eumdem: *Hæc sunt, quæ Tecum, qui spiritu præsens eras, & complacere tanquam Fratribus deliberasti, & qui penè per Tuorum Vicariorum sapientiam videbaris à nobis, effecimus*. A nullo autem alio Antistitum postulatum est, suum ut nomen adiiceret Definitionibus illis, quæ jam ab aliis ipsius ejusdem nomine fuerant comprobatæ. Ergo cum à Leone Novam flagitabant Patres Con-

fir-

firmationem,non ut ad unum de cæterorum Præsulum numero, sed ut ad Universæ Infallibilem Magistrum Ecclesiæ confugiebant. *pag.* 336. *n.* 317.

87. Ipsa etiam, quæ spectabant ad Disciplinam,& Ordinem Sedium, præsupponunt Patres indigere Pontificia Confirmatione, loquentes enim de Canone augente honorem Præsulis Constantinopolitani condito à Synodo,inquiunt: *Scientes, quia & Vestra Sanctitas addiscens & probatura, & confirmatura est eadem*. Ergo si neque his rebus firmitas adest, nisi à Leone stabiliantur,à fortiori non adest Definitionibus Fidei editis à Concilio, absque Confirmatione Sedis Apostolicæ nulli Errori subjectæ. *pagina* 337. *n.* 318.

88. Effectum explicatæ Fidei tribuit Concilium Leoni. *Ut, sicut Fidei, sic bonæ Ordinationis Vobis deputetur effectus*. Ergo fatentur Chalcedonenses Patres, à se solummodo vulgata fuisse per Christianum Orbem illa, quæ sanciverat Leo Infallibilis Interpres Divinæ Fidei. *pag.* 339. *num.* 321.

89. Petit Synodus à Leone Confirmationem *Ad eorum, quæ à nobis gesta sunt, Firmitatem*. Ergo gestorum rationem reddit Pontifici Maximo, ut ab illius Comprobatione Synodalibus Decretis Firmitas accedat, ideoque fatetur, hac Synodum Superioris sui Confirmatione indigere, ut inconcussa perpetuò maneat. Ergo eadem Confirmatio certè Infallibilis est. *pag.* 341. *n.* 325.

CA-

C A P. VI.

Incommoda Ecclesiæ, quæ sequerentur, nisi Pontifex Maximus Infallibilis esset in declaranda Fide, arguunt, à nullo tunc in dubium revocatam fuisse Pontificiam Infallibilitatem.

90. NIsi certa contra Recentes Hæreses Sententia prodire posset ab Apostolica Sede, crescerent Errores in Fide præstolando Generalia Concilia, quæ difficillimè coalescunt, nec frequenter cogi possunt sine maximo singularum Ecclesiarum incommodo, à quibus frequenter abesse nequeunt Episcopi, præsertim quando novæ Hæreses insurrexerunt. *Ne dissensio, quæ in suis initiis abolenda est, nutriatur*. Ergo dissensiones aboleri possunt, ac sæpe debent, per solam Definitionem Pontificis Maximi; proinde Infallibilis. *pag.* 45. *n.* 6.

91. Sanctus Flavianus Præsul Constantinopolis, & Martyr prudenter innuit, per frequentia Concilia *Ubique turbari Ecclesias*, ideoque rogat Leonem, ut Fidem declaret Literis suis, quibus confidit omnes adhæsuros tanquam Divinitatis Oraculo. *Removebitur autem & Concilium, quod fieri divulgatur, quatenus nequaquam ubique turbentur Ecclesiæ*. *pag.* 51. *n.* 16.

92. Cum frequenter haberi Synodi nequeant, & necessariò statim Hæreses damnandæ sint, necesse fuit, vigere in Ecclesia Certum, perpetuòque apertum Tribunal, à quo possint quotidie nascentes Errores damnari. Id porrò

rò,quo Ecclesia ad Optimum sui Regimen indigebat, profectò decrevit Sapientissimus Deus. *pag.* 52.*num.* 16.

93. Infallibilis debet esse Pontifex Maximus, eò quòd Synodi Universales à suo Capite separatæ errare possint, quemadmodum erravit Secunda Generalis Synodus Ephesina; nam cæteroqui, si etiam Pontifex ipse, veluti Synodi, subjectus esset Errori, incerta omnia in Ecclesia fluctuarent:cui proinde malè consultum esset à Conditore suo. Hoc autem dici sine insigni blasphemia nequit. *pag.* 71. *num.* 42.

94. Reponi non potest, satis prospici Veritati, si Pontificia Confirmatio accedat Synodorum Definitionibus; ideoque minimè necessariam esse Pontificis ejusdem, seorsum à Synodo accepti, Infallibilitatem. Nam subiicio, contingere posse, ut Concilia cum Antistite Summo decertent: in quo eventu nisi certò standum esset Romanis Decretis veluti ineluctabilibus,quid præstari oporteret? An alias cogere Synodos perinde fortasse cum Ecclesiæ Hierarcha pugnaturas, nullo unquam imposito fine dissidiis, & Pastoribus à suo semper grege procul futuris? Præterea si Pontificia Confirmatio Synodis Veram Fidem sancientibus Infallibilitatem attribuit, quo pacto Infallibilitas deesse potest eidem Confirmationi? *pagina* 71. *num.* 42.

95. Damnata fuit Sancti Athanasii Fides ab Antiocheno, aliisque Conciliis, & Sancti Flaviani Catholica Confessio improbata ab Ephesino Generali Conventu; utraque autem semper defensa ab Apostolica Sede. Ergo huic Infallibilitas adest; cæteroqui enim deesset in Ecclesia

Cer-

Certum Præsidium Assertoribus Veritatis . *pagina* 75. *num.* 45.

96. Nisi in Apostolicam Sedem errare insciam refunderetur Damnatio malarum Synodorum, v. g. Ephesinæ Secundæ, non esset Infallibilis, ut liquet ex Antiocheno Conventu, Ariminensi, atque hoc ipso Ephesino, qui licet infregerint priorum Decreta Conciliorum, nullo tamen in pretio habita est eorum Declaratio, quia illis Apostolicæ Sedis Suffragium nequaquam robur adiecit. *pag.*80.*n.*51.

97 Valentinianus ipse Imperator præsumit, necessarium esse, ut Romanus Pontifex *Locum habeat, ac facultatem de Fide, ac Sacerdotibus judicare*, videlicet de illis, qui conflaverant Generalem Synodum Ephesinam Secundam. Ergo Seculari quoque Potestati Notoria erat Necessitas Pontificiæ Infallibilitatis; alioqui enim si etiam Pontifex ipse, veluti Synodi, errare posset, nihil certum in Ecclesia relinqueretur. *pag.*87.*num.*61.

98. Galla Placidia in literis ad Theodosium Iuniorem affirmat, periculum Schismatis imminere, nisi Leo, Infallibili pollens Auctoritate, irritare posset omnia, quæ ab Ephesino Conciliabulo decreta fuerant: *Ne per præsens Exemplum Schismata generentur inter Episcopos, & Sanctas Ecclesias .pagina* 92. *num.* 69.

99. Cum Hæretici, ut nulli Concilio succumbant, provocent ab uno ad aliud, sed quod ipsi pro arbitrio, ac pessimè interpretantur, quo pacto Ægyptii Episcopi malè interpretabantur Nicænum in Concilio Chalcedonensi, patet Necessitas Certi Conciliorum Interpretis, & Magi-

giſtri, Apoſtolicæ videlicet Cathedræ. *pagina* 128. *num.* 108.

100. Ita ſententiam tulit in Conciliabulo Epheſino Iuvenalis contra Sanctum Flavianum, & Euſebium Dorilæum Eutychetis Accuſatorem: *Seſe alienos à Sacerdotio, & gradu Epiſcopali monſtraverunt Flavianus, & Euſebius, qui conati ſunt addere, & minuere aliquid de Sancta Fide, quæ in Nicæa à Sancto Concilio expoſita eſt, quam & confirmavit Sancta, & Univerſalis Synodus in hac Epheſia Civitate pridem collecta.* Si autem, quemadmodum Epiſcopi cum Iuvenale in Hæreſim lapſi in Conciliabulo Epheſino cupiebant, naſcentes in dies Controverſiæ ſolvi non poſſent, & ea diſertè declarari, quæ implicitè continentur in Articulis antea definitis, Hæreſes invaleſcerent, neque via ſupereſſet ad illas è medio tollendas. Cum verò Veterum Synodorum Definitiones Hæretici ad ſuorum Errorum tutelam detorqueant (quo pacto Eutychiani abutebantur nomine Nicænorum Patrum) cumque nihil repugnans Perfidiæ ſuæ declarari velint à Novis Concilijs, profectò conſopiri cupiunt in Impietate Populos à ſe deceptos. Perneceſſarium igitur eſt, opportunas identidem fieri ab Eccleſiæ Magiſtro Antiſtite Summo Declarationes Erroris expertes, aut ab eodem præſcribi, ut fiant à Sacris Epiſcoporum Congreſſibus. *pagina* 131. *num.* 110.

101. Niſi Romani Pontifices in declarandis Fidei Controverſijs immunes eſſent Erroris, Hæretici Nova Concilia perpetuò criminarentur, ut auſa contra Vetuſta

pugnare. Necesse igitur est ad securum Ecclesiæ Magisterium, ut Infallibilis sit in explicanda Fide Pontifex Maximus. Id autem, quo Ecclesia indiget ad Optimum sui Regimen, enimuerò divinitus constitutum est. *pag.* 132. *num.* 110.

102. Loquentes de Nicæna Fide Chalcedonenses Patres exclamant: *Papa Leo ita interpretatus est*. Sed contrariam Interpretationem attulerat Secunda Generalis Synodus Ephesina. Quid tum? Non Synodali, sed Pontificiæ Interpretationi adhærendum est ex Chalcedonensis Concilij sententia. Idem igitur Concilium censet, Romanum Pontificem impotem falli. Profectò enim Certus aliquis Interpres Veri superesse debet, si optimo Magisterio instruenda est Ecclesia Dei. Sed instruendam esse quis neget? Si ergo non exempta necessariò Errori sunt in explicanda Fide Concilia à Romano Pontifice non directa, & illustrata, tanquam à suo Capite, ac Rectore, neque hæc ipsa cogi frequenter possunt: procul abesse debet ab errandi periculo Apostolica Sedes, à qua *confirmari Fratres* in Catholica Veritate præcepit Deus humanitatem indutus. *pag.* 141. *n.* 121.

103. Ex eo, quod contigit in ipso Sacrosancto Chalcedonensi Concilio, patet, oriri certamina ingenij in numerosis Congressibus Episcoporum, & verissimè Magnum Nazianzenum affirmasse: Neque visum à se Cœtum Antistitum ullum sine pugnis ingenij, ac voluntatum, neque porrò, ut ipse quidem opinabatur, ab alijs videndum in posterum. Ex hoc autem ipso infertur, Auctore Gregorio Theologo frequentia Concilia Ecclesiæ

non

non commodare, ac necessarium esse ad Optimum Ecclesiæ Magisterium, & Gubernationem, fixum aliquod, Infallibile, ac perpetuò apertum Tribunal, à quo præcipuè damnentur Hæreses quotidie gliscentes, quandoquidem eædem nequeunt excindi à frequenter habendis Concilijs. *pag.* 237. *num.* 203.

104. Si Concilijs Generalibus à Romano Pontifice non comprobatis indubia Firmitas deest, ut patet exemplo Secundi Ephesini, hæc Firmitas ipsi Pontifici deesse nequit. Alioqui enim incerta essent omnia, omnique vento doctrinæ circumferretur Ecclesia. Hoc autem divinitus permissum fuisse credi non potest. Infallibilitatem igitur Christus Deus Noster attribuit Vicario suo, iusso *confirmare Fratres* in Fide, quam in Petro spopondit *nunquam defecturam*. *pag.* 251. *num.* 219.

105. Antequam haberetur Generale Primum Concilium Nicænum exortæ fuerant Hæreses plurimæ, ac tot enumerare potuit Iræneus, qui Secundo Christi Seculo floruit, & ad Romanæ Magisterium Ecclesiæ *Propter Potentiorem Principalitatem omnes congregandas*, dicit, *Ecclesias*. Eas autem Hæreses profligaverant Declaratione sua Successores Petri. Sed nisi fuissent habiti Infallibiles, incerta per Tria Secula fuisset Ecclesia de Fidei Veritate. *pag.* 291. *n.* 262.

106. Chalcedonense Concilium scribens Marciano Imperatori dicit: *Concilij hujus à Vobis congregati prædicationem Petri* Sedis *Auctoritate roborantes*: His autem verbis asseritur Infallibilitas Pontificia, quia si hæc denegetur, eadem nec ipsis aderit Synodis, à Petri Sede

sumentibus vires, & neruos; ideoque nulla supererit Certitudo Veritatis in Ecclesia Divina, qua eam destitutam ab Auctore suo fuisse credi non potest. *pag.* 331, *nu.* 306. & 307.

107. Cum scripserint Leoni Chalcedonenses Patres, se ab illo petere Confirmationem *Ad eorum, quæ à nobis gesta sunt, Firmitatem*, hinc evincitur Pontificia Infallibilitas, quia si hæc absque Apostolicæ Sedis Confirmatione non viget omnino ineluctabilis in ipso Concilio, enimuerò si eidem quoque deesset Apostolicæ Sedi, tutum nihil, & omnino Certum superesset in Ecclesia Dei: aut si ad habendam Firmitatem rursus a Pontifice confugiendum esset ad Synodum, & ab hac ad Pontificem, vitioso Circulo laboraretur. Has autem nugas fieri noluit Sapientissimus Ecclesiæ Institutor, sed omnino voluit, Certissimum eidem adesse Magisterium Veritatis. Hoc ergo inest Pontifici Maximo, à quo semper Concilia Confirmationem obsequentissimè petiverunt. *pag.* 341. *num.* 325.

108. S.S.Leo Magnus, Gregorius Nazianzenus, Ambrosius, alijque, censent non expedire frequentia Concilia ob periculum turbarum, cum in illis, ut scribit Leo Maximo Antiocheno: *Difficile sit, ut cupiditas improborum non aliquid supra mensuram suam moliatur appetere*. Si autem rarò Synodi habendæ sunt, necessarium profectò est in Ecclesia Divina Infallibile aliquod Tribunal veram Fidem declarans, & damnans Hæreses frequenter nascentes, cum illas ex Apostoli Oraculo *Esse oporteat* ad explorandam piorum Constantiam. Quod autem

hoc

hoc erit Tribunal errare impos, nisi Apostolorum Principis Cathedra? *pag.* 358. *num.* 354.

109. Iterum Leo scribens Leoni Augusto professus est, frequentia Concilia Ecclesiæ non commodare. Quod si è Leonis Magni sententia, comprobata ab obsequio Cæsaris recedentis à Novæ Synodi postulatione, non expedit frequenter celebrari Concilia, non incongruè Pontificia ex hoc infertur Infallibilitas, si fateamur, bene provisum à Christo Domino fuisse Ecclesiæ suæ. Non enim raro emergunt Hæreses, sicuti raro habendæ sunt Synodi. Ne illæ igitur invalescant, quamprimùm ab illo sunt condemnandæ, cui certa fides à Christiano Populo præstanda sit. *pag.* 365. *n.* 364.

110. Episcopi Pisidiæ, Hellesponti, Paphlagoniæ, Epiri, damnant frequentia Concilia ob multiplices rationes. Ergo satis Veritati consultum existimabant à Pontificijs Definitionibus: perinde ac Damasi Declarationi staturum se Basilius Magnus profitebatur, Athanasius à Generali Concilio Antiocheno damnatus ad Iulium tanquam Infallibilem appellavit, & Nazianzenus Romanam semper integerrimam Fidem concelebrat. *pag.* 368. *num.* 370.

CA-

CAP. VII.

Multiplex Atteſtatio Sancti Leonis ſcribentis ad Synodos, ad Imperatores, & alios, evincit Notorietatem tunc ab omnibus habitam Pontificiæ Infallibilitatis.

111. PRæter alia Sanctiſſimi, ac Sapientiſſimi hujus Pontificis Pronunciata hucuſque allata, eò quòd pertinerent ad varia Capita IntrinſecarumRationum, quas expendimus, ſuperſunt nonnulla, quibus tantummodo ineſt vis Extrinſecæ Auctoritatis ſitæ in ipſa Leonis Aſſertione. Hæc autem ipſa ſufficientiſſimum pondus habet ad evincendum, quod ipſe non tribueret ſibi prærogativam illam nunquam errandi, quam divinitus Cathedræ ſuæ fuiſſe indultam Orthodoxi tunc omnes non faterentur. Scribens igitur Epheſino Secundo Concilio Legem ſtatuit *De peſtifero* Eutychetis *Errore primitus damnando*, & adigendo Hæreſiarcha ad ejurandos *SENSUS HÆRETICOS*, ſi reſtitui cupiebat in Eccleſiaſtici honoris gradum. Has porrò Leges præſcribere Univerſali Concilio nequiviſſet, niſi Infallibis in ſancienda Fide, ac niſi talem exiſtimandum ſe ab ipſa Synodo Sapientiſſimus Pontifex credidiſſet. *pag.61.num.*31.

112. Iterum, ut Infallibilis, jubet penitus aboleri Eutychetis Errorem; narrat enim, à ſe ſcriptum ad Flavianum fuiſſe, *Vt abolito hoc, quo* Eutyches *inquinatus videbatur, Errore, in laudem, & gloriam Dei per totum*

Mundum

Mundum vna sit Fides, & vna, eademque Confessio. *pag.*62.*n.*32.

113. Affirmat, quod si lectæ fuissent in Concilio Ephesino suæ Literæ ad Flavianum, *Omnium Concertationum strepitus quievisset*. Ergo illæ ab Orientali Ecclesia Infallibiles credendæ erant. *pag.*66.*n.*36.

114. Dissensiones amputandas, & Errores extinguendos affirmat, *Si Veritas Auctoritate Pontificia muniatur*. An non ergo Infallibile censendum putat Oraculum suum ab Orientali etiam Ecclesia? Quis autem tributum sibi putet à Pontifice Sapientissimo id, quod sui Iuris non esset? Aut quod, perperam usurpatum, Orientalis Ecclesia spernere impune potuerit? Illud certè nequaquam sprevit Flavianus, ad quem Literas dabat: & Universale, paulò post celebratum, Chalcedonense Concilium, adeo non carpsit Sacerdotum Principem, quasi se Magistrum non subjectum Errori jactasset, vt potius, jurans in Leonis verba, dictata cælitus à Petro fuisse dixerit ea, quæ Leonis calamus exaraverat. *pagina* 46. *num.*5.

115. Theodosio Imperatori scribit, *A se judicandum id, quod Evangelicæ, & Apostolicæ doctrinæ conveniat*. Ergo Universæ in vera Fide explicanda Ecclesiæ Magistrum Erroris expertem se esse præsumit. *pag.* 48. *num.*8.

116. In Epistola ad Flavianum ait, *Sufficientes se misisse Literas ad confirmandos animos non solùm Sacerdotum, sed etiam Laicorum*. Damnatum igitur à se fuisse recentem Errorem affirmat, suasque sufficere Literas

teras ad Christi cultores omnes intra veritatis fines continendos. An non ergo Universæ Præceptorem, cui semper Divina Veritas adsit, Ecclesiæ se profitetur? *pag.* 53. *n.* 17.

117. Rursus condemnat Sensum Hæreticum Eutychetis, jubetque damnari Auctorem Hæresis, nisi resipiscat. *SENSUM autem prædicti Eutychetis etiam nos DETESTANDUM ESSE DECERNIMUS, ita ut si assertor insipiens in sua pravitate voluerit permanere &c.* Ut Infallibilis igitur Ecclesiæ Doctor Hæresim improbat, utque Iudex Hæresiarcharum pœnis Eutychetem subijcit, nisi ejuret *SENSUS HÆRETICOS*. *pag.* 54. *num.* 19.

118. Negat, dubitari posse de rebus à se declaratis; cum enim statuisset, ut Eutyches *Sententiam damnationis exciperet, quam utique si IN* SUO SENSU *voluerit permanere, nullus poterit relaxare*, neque ipse videlicet Universalis Episcoporum Cœtus, deinde subdit: *Dubitari non potest, quæ sit Christianæ Confessionis integritas*. Ambigi ergo nequit de Veritate, quam Petri Successor edocuit, & omnino damnandum à Synodo est, quod Romanus Pontifex ante damnavit. Falli ergo nequit idem ex Cathedra docens Ecclesiam. *pagina* 56. *num.* 22. *&* 23.

119. S. Flaviano ait, *Plenius ipsum instruendum per ea, quæ portabunt* Apostolici Legati: Ac Theodosio affirmat, *Suffecturos amputandis scandalis illos, qui præsentiæ suæ impleant vicem.* An non igitur Magistrum Erroris immunem se ostendit esse Universalis Ecclesiæ? *pag.* 58. *num.* 26.

120. Eidem

120. Eidem Theodosio inculcat, *Auctoritatem inesse sibi ad Veritatem defendendam, quatenus nulli liceat sic eam munitam in aliquo commovere, dum repente læsio removetur*. Si ergo ne ipsi quidem Concilio commovere licebat Veritates à Leone declaratas, firmissimus ipse erat Veræ Fidei Magister. *pag.*81.*num.*52.

121. S.Pulcheriæ scribit, *Fidem plenissimè expositam, atque digestam à Sede B.Petri Apostoli ad S.Synodum fuisse delatam*. Attulerant ergo Pontificii Legati Fidem necessariò confirmandam ea solùm de causa, ut universo per suos Antistites innotesceret Orienti; cum alioqui iam indubitabilis esset, eò quòd à Sede B.Petri prodivisset. *pag.*81.*n.*53.

122. Fuisse ait *Contra omnium Canonum disciplinam*, quod Dioscorus vetuerit in Synodo legi Oracula Pontificia. Ergo Canones declarabant, Pontificem Maximum audiendum esse à Synodis tanquam certissimum Doctorem Catholicæ Veritatis. *pag.*81.*num.*53.

123. Alloquutus Leo Constantinopolitanos Cives, *Hanc*, inquit, *Fidem, dilectissimi, Veram, & indissolubilem &c. perseveranter tenete, & constanter asserite*. Vt Magister igitur Infallibilis Veritatis præcipit Apostolico ritu, quid credendum sit: ueluti Paulus vetabat, credi contraria ijs, quæ populis ipse nunciaverat, Arcana Divinitatis. *pag.*85.*num.*59.

124. Ad eamdem Cæsaream Urbem mittens Legatos suos, jubensque, novum Antistitem Anatolium in sua verba jurare, Theodosium Imperatorem alloquitur, *Fratres*, inquiens, *meos &c. direxi, per quos, quæ nostræ Forma sit Fidei, manifestatis instructionibus, quas misimus, possitis*

diligenter agnoscere. Ergo in omnes, vel Maximos, totius Orbis Præsules Magisterium exercet.*pag.* 100.*num.* 77.

125. In Epistola ad Theodoretum ita loquitur Sanctus Pontifex de illis, qui editæ à se Declarationi Fidei ausi fuerant repugnare: *Dum nonnulli Dissensionum incitati Auctore ad contradictionis bella prosiliunt*. Hi porrò fuerant Hæretici quidam ex Illyrico, ac Palæstina. Qui ergo dubitare possunt de Veritatibus ab Apostolica Sede sancitis, mali Dæmonis, qui Dissensionum est Auctor, furiis impelluntur. *pag.* 203.*n.* 180.

126. Suum esse munus imbuendi omnes Catholica Veritate profitetur in Literis ad Anatolium, & Errorum nocte depulsâ solem animis afferendi. *Creditæ Nobis dispensationis labor ad desideratum pervenit effectum*. Ergo præsumit, Magistrum se omnium esse nulli subjectum Errori. *pag.* 342.*n.* 326.

127. Non solùm Maximus ipse Pontifex hoc asseverat, sed etiam affirmaverat Anatolius, de quo subdit Leo: *Sicut etiam Epistolæ tuæ textus eloquitur.pag.* 342.*num.* 326.

128. Cum scribens ad Maximum Antiochenum dicere uno verbo potuisset, standum esse Ephesinis, & Chalcedonensibus contra Nestorium, ac Eutychetem Decretis, non parcè ipse Divinæ Incarnationis Mysterium pandit. Ex hoc autem Magisterio, quod exercet Pontifex Optimus de Arcanis paulò ante declaratis in Generalibus Concilijs, infertur, innotuisse Leoni, non minorem apud Maximum, & omnes Orientales, fore suis, quàm Synodorum dictis Auctoritatem. Dum autem inquit: *Catholicæ Fidei Petra, cujus Cognomen Beatus Apostolus Petrus sumpsit à Domi-*

no,

no, nullum recipit ab utraque Impietate vestigium &c. indicat, æquè certam esse suam, ac Petri Doctrinam, cum Instaurator humani generis suam supra Petri soliditatem statuens Ecclesiam, nullis unquam arietibus, aut balistis Tartari diruendam, ipsis etiam Petri Successoribus è Cathedra Christianum Orbem erudientibus Privilegium nunquam errandi efficacissimis à Patre precibus exoraverit. *pag.* 356. *num.* 351.

129. Leonem Imperatorem erudiens Leo Pontifex Maximus, cum de Synodo Chalcedonensi sermonem institueret, inquit: *In qua nullo modo contingere potuit, ut à Nobis contra Sanctam Nicænam Synodum sentiretur, quod Hæretici mentiuntur.* Ergo se disertè dicit impotem falli, dum affirmat, contingere nullo modo potuisse, ut à se contra Nicænam Synodum sentiretur, contra quam sentiendo in Explicatione Fidei missa Chalcedonem profectò exerrasset. *pag.* 367. *num.* 367.

130. Hic præterea præsumit, quod recenter habita Synodus nihil aliud præstiterit, quàm ut subscriberet Epistolæ Pontificiæ; neque enim dicit: *Nullo modo potuit contingere, ut à Synodo Chalcedonensi;* Sed *Ut à Nobis contra Nicænam sentiretur;* ipse enim unus fuerat Animus, & Una Concilii, hoc autem Organum, ac Tuba Pontificis Maximi. Ergo si Infallibilis habenda est Synodus, à fortiori talis censendus est Leo. *pag.* 367. *num.* 367.

CAP. VIII.

De Infallibilitate penitus Notoria Pontificis Maximi declarantis Fidem Atteſtatio Sanctorum Virorum, Imperatorum, Iudicum Secularium, aliarumque præter Chalcedonenſem, Synodorum.

131. S. Flavianus Præſul Conſtantinopolis, & Martyr pacandam ſperabat Orientis Eccleſiam per Aſſenſum Conſtantinopolitanæ Provinciali Synodo præſtitum à Leone: *Cauſa enim eget ſolummodo veſtro ſolatio, atque defenſione, qua debeatis Conſenſu proprio ad tranquillitatem, & pacem cuncta perducere.* Inani autem ſpe lactatus fuiſſet, niſi morem hunc Orientis Eccleſia Catholica eò uſque ſervaſſet, ut videlicet Romanis Declarationibus acquieſceret. *pag.* 51. *num.* 14.

132. Addit exinde teſtimonium ampliſſimum Pontificiæ in exponendis Veræ Fidei Articulis Infallibilitatis: *Sic enim Hæreſis, quæ ſurrexit, & turbæ, quæ propter eum factæ ſunt, faciliimè deſtruentur, Deo cooperante per veſtras Sanctiſſimas Literas.* Deſtrui profectò Hæreſis per Leones Literas nequiviſſet, niſi eaſdem, è Cathedra Petri dictatas, nulli ſubijci Errori poſſe pervulgatum, & Notorium Orbi Chriſtiano fuiſſet. *pag.* 51. *num.* 15.

133. Quia verò Sanctus Præſul, cumque illo Sacra tunc Reſpublica nequaquam neceſſarium putabat Conſenſum Ovium, ut veræ crederentur voces Paſtoris, ait: *Removebitur autem & Concilium, quod fieri divulgatur,*

quate-

quatenus nequaquam vbique turbentur Ecclesiæ. Infallibilis igitur est Pontificia Definitio, etiam ante Concilii, vel Ecclesiæ Confirmationem, ex Flaviani Sententia, & communi tunc Catholicorum omnium, quos idem confidebat vltro adhæsuros Leonis Literis, ut Divinitatis Oraculo. Alioqui, supervacaneum fore Concilium ad novam labefactandam Hæresim, ineptè pronunciasset. *pag.* 51. *num.* 16.

134. Audita Condemnatione sui lata à Dioscoro in Latrocinali Synodo Ephesina Flavianus exclamavit: *Appello à te.* Non appellasset autem ad Leonem Pontificem Maximum, tanquam ad Certiorem Universali Concilio Iudicem Veritatis, nisi eum Infallibilem credidisset. *pag.* 133. *num.* 111.

135. S. Petrus Chrysologus apertè affirmat, *A B. Petro, qui in propria Sede vivit, & præsidet, præstari quærentibus Fidei Veritatem.* Ergo sicut Petrus ipse exemptus erat Errori, ita erat Leo, de quo Chrysologus loquebatur. *pag.* 63. *num.* 34.

136. De se autem subdit: *Nos enim pro studio pacis, & Fidei extra Consensum Romanæ Civitatis Episcopi Causas Fidei audire non possumus.* Non solùm ergo immiscere se nequeunt cæteri Præsules Controversiis iam delatis ad Romanum Tribunal, sed neque *illas audire:* atque hoc præstare vetantur non tantummodò ne pacem lædant, sed etiam ne *ipsam Fidem*, cujus Magister, & Iudex falli nescius est Romanus Episcopus, idemque Universæ Præses Ecclesiæ. *pag.* 64. *num.* 35.

137. S. Pulcheria Augusta S. Leoni scribens testimo-

nium fert de sincera novi Constantinopolitani Præsulis Religione, quam veram esse comprobat ex eo, quod errare nesciæ Apostolicæ Romanæ Cathedræ se Discipulum profiteatur, exosus illi contrariam, ideoque pestilentem, Synodi Prædatoriæ doctrinam: *Anatolius in eadem Fide permansit, atque Religione, & tuarum Literarum Apostolicam Confessionem complectitur, illo Errore sublato, qui ab aliquibus nunc ortus est.* Ab Eutychete autem exortus Error fuerat Ephesi à Concilio confirmatus, & ab Anatolio tamen rejectus, quia perculsus Anathemate à Leone Religionis Magistro. *pag.* 104. *num.* 81.

138. A Synodo Chalcedonensi declaranda illa esse, inquit Pulcheria, quæ Infallibilis Leo definiverit. *Et propterea Tua Reverentia quocumque modo prospexerit, significare dignetur, ut omnes etiam totius Orientis Episcopi &c. Te Auctore decernant.* Igitur *quocumq; modo prospexerit* Leo, & *illo Auctore* omnia decernenda erant. *pag.* 105. *num.* 83.

139. Theodoretus Vir Sapientissimus certum Fidei Magistrum à se habitum fuisse Romanum Pontificem gloriatus est in Chalcedonensi Concilio: *Subscripsi Epistolæ Sanctissimi, & Deo Amantissimi Archiepiscopi Domini Leonis.* Et Seculares quoque Iudices nihil contra illum movendum putaverunt, eò quòd suam in Sedem, tanquam exosus Nestorium, fuisset à Leone, Infallibili Veræ Fidei Iudice restitutus *pag.* 266. *num.* 237.

140. Cum iidem Iudices ita sermonem de Theodoreto clausissent: *Sicut & Sanctissimus Leo Archiepiscopus judicavit: omnes Reverendissimi Episcopi clamaverunt: Theodoretus dignus est Sede &c. Orthodoxum Doctorem*

Eccle-

Ecclesia recipiat. Archiepiscopo Leoni multos annos. Post Deum Leo judicavit. Hi autem plausus indicant, Infallibilem in Iudicio ferendo de Theodoreto à Synodo habitum fuisse Leonem. *pag.266.num.238.*

141. Constantinopolitanis Civibus respondet Leo: *Confirmationem, quam expetistis, vltro præbuimus.* Expetiverant ergo à Leone Confirmationem Fidei, & illam quidem expetiverant statim post Generale Concilium in Oriente celebratum, cui Theodosius Iunior Imperator Hæreticorum laqueis irretitus impensè favebat. Inconcussam igitur ab Vrbe Roma Veritatem declarandam sperabant, quæ ab Ephesino Conventu minimè prodijsset. An non ergo in Vetusta Ecclesia pervulgatum erat, Romanum Pontificem Erroris immunem esse in Fidei Articulis explicandis? *pag.84.num.58.*

142. Valentinianus Imperator censet, in Concilio ferendam esse à Leone Sententiam tanquam ab inconcussæ Veritatis Magistro. *Et prædictus Sacerdos, congregatis ex omni Orbe etiam reliquis Sacerdotibus &c. Sententiam ferat, quam Fides, & ratio Veræ Divinitatis expostulat. pag.89.num.64.*

143. Idem affirmat Galla Placidia Augusta. *Secundùm Formam, & Definitionem Apostolicæ Sedis &c. ad Concilium Apostolicæ Sedis Iudicium transmittatur.* Si secundùm Formam, & Definitionem Apostolicæ Sedis destruenda erant Acta Ephesina, & Novæ Synodi Decreta statuenda, omnium ergo addictorum Christo Mortalium, atque ipsorum Conciliorum Infallibilis Iudex erat Romanus Episcopus; cæterequi enim nulla patuisset via ad

ad Veritatem indagandam. Hæc certè non adeo disertè ad Theodosium Hæreticorum sibilis aures non occludentem Augusta scripsisset, si ullus tunc hanc Pontificiam Immunitatem ab Errore in controversiam revocasset. *pag. 90. num. 66.*

144. In Literis autem ad Pulcheriam Placidia Leonem appellat *Vindicem violatæ Fidei*. Innotuerat igitur Orbi Christiano, Pontificem Romanum esse Fidei Custodem, Magistrum, & Iudicem errare inscium. *pag. 93. num. 70.*

145. Marcianus Imperator edicit, *A Synodo declaranda esse illa, quæ Leo definiverit*; adeoque manifestissimè ipsum appellat Ducem, & Arbitrum Conciliorum, & Infallibilis Veritatis Magistrum; alioqui enim ea, quæ Romæ declarata fuissent, potuissent abrogari à Concilijs non compulsis ad ea Christianis omnibus Populis indicenda. Nisi autem hæ Veritates in Ecclesia pervulgatæ, ac Notoriæ fuissent habitæ, an eas suis Cæsar Epistolis inseruisset? *Si placuerit Tuæ Beatitudini &c. & Synodum celebrare &c. Sacræ Religioni, quæ utilia sunt, decernet.* Ipse igitur Leo decernet, & illi Synodus obtemperabit. De Præsulibus autem Concilium celebraturis subdit Imperator: *Sicut Sanctitas Tua secundùm Ecclesiasticas Regulas definiverit, sua dispositione declarent.* Episcopi quidem *declarare*, ac *disponere* dicuntur, quia verè ipsi quoque definiunt in Concilijs, sed iuxta ea, quæ prius fuerint ab Infallibili Synodorum Præceptore *definita*, si opportunum ipse putat, suam ante Synodos Sententiam, secundùm Ecclesiasticas Regulas, pro Ecclesiæ bono proferre. *pag. 102. num. 80.*

146. Idem

146. Idem Religiosissimus Imperator comparat Infallibilitatem Leonis cum illa Concilii Nicæni, de quo loquutus, tanquam Hæresum eversore, subdit: *Sicuti etiam Sancti Leonis Papæ Urbis Romæ, qui Sedem Apostolicam gubernat, missa ad sanctæ memoriæ Flavianum Constantinopolitanæ Urbis Episcopum scripta testantur*. De aliis, utcumque Sacrosanctis, Constantinopoli,& Ephesi habitis Conciliis,sermonem non instituit Imperator, cui satis est, in medium afferre Leonem ad Hæreticos profligandos. *pag.* 260: *n.* 231.

147. Censet quoque Cæsar, perinde obstrictos fuisse Chalcedonenses Patres ad consectandam Explicationem Veræ Fidei traditam à Leone, ac illam, quæ à Nicæno Concilio permanaverat. At profectò hæc non fuisset Marciani sententia, nisi omnibus innotuisset, utpote in Ecclesia tunc Pervulgatum, quod errare nequeat è Cathedra docens Pontifex Maximus. *pagina* 262. *num.* 231.

148. Post insignem honorem ab Imperatore habitum Pontifici Maximo in plausus effusa est Synodus, quæ confirmasse videtur Acclamationibus suis Pontificium Ius erudiendi Ecclesiam ea certitudine, qua hoc præstiterat Synodus Nicæna. *pag.* 262. *n.* 232.

149. Epistola Imperatorum Valentiniani, & Marciani ad Præsides Provinciarum loquens de Synodo Chalcedonensi ab omnibus suscipienda: *Venerabilis*, inquit, *Synodus innumerabilium penè Sacerdotum Chalcedonem conveniret, quæ dum Fidem diligenter inquirit, Auctoritate Beatissimi Leonis Episcopi Æternæ Urbis Romæ, & Religionis Fundamenta constituit*: sive, ut habet Ver-

sio Græca, *confirmat*. Inquisitio igitur Fidei in eo sita fuit, ut *Auctoritate Beatissimi Leonis Religionis Fundamenta confirmarentur*. An non Magistrum, & Ducem Concilii fuisse Romanum Pontificem in declaranda Catholica Veritate Imperatores affirmant: perinde, ac si nihil aliud pro Fide stabilienda præstitum à Concilio fuisset, nisi ut Leonis Epistolam, veluti credendi Normam, omnibus latissimè populis ostentaret? Hoc porrò Universalis Synodus minimè præstitisset, nisi cujuslibet Erroris periculo exemptam putasset Apostolicam Sedem. *pag.* 354. *num.* 347.

150 Iudices Seculares quasi Certam Definitionis ferendæ Regulam Leonis Epistolam proponunt Concilio Chalcedonensi in fine Actionis Primæ. *Etenim Reverendissimus Archiepiscopus Senioris Urbis Romæ Leo adversus Eutychis infidam, & contrariam Catholicæ Religioni emergentem dubitationem visus est ad Reverendæ memoriæ Flavianum misisse Epistolam*. Non magni ponderis videri potest, quod Seculares Iudices Certam Fidei Legem opinentur esse Epistolam ab Apostolica Sede dictatam, cum hoc ipsum censuerit Universa Synodus multò majori pollens Auctoritate. Sed neque contemnendum videtur Seculare Iudicium, ex quo congruenter arguitur, Pervulgatam ea tempestate fuisse, ac Notoriam omnibus Christi cultoribus Pontificiam Infallibilitatem. *pagina* 135. *num.* 113.

151 Chalcedonensibus Episcopis hac interrogatione Iudices institerunt: *Epistolam Sanctissimi Leonis suscipitis? Prædicti Reverendissimi Episcopi clamaverunt: Etiam.*

Susci-

Suscipimus , & subscripsimus . Magnificentissimi , & gloriosissimi Iudices dixerunt : Ergo , quæ in ea inseruntur , inserantur Definitioni . Ergo Catholicæ Tessera Religionis est susceptio Epistolæ Pontificiæ tanquam omnino Infallibilis , de Sententia utriusque , Profani videlicet , & Sacri Fori ; neque enim solùm à Secularibus Iudicibus interrogati sunt Patres de illius Epistolæ susceptione , ut certò innotesceret , eos in Orthodoxa Fide perstare ; sed etiam iidem Patres de Epistola à se suscepta , & subscripta, gloriati sunt, veluti de manifesto Argumento suæ in defendenda Veritate Constantiæ . *pagina* 249. *num.* 215.

152. Existimant Iudices , protestandum à Patribus esse, suscipi à Synodo Leonis Epistolam tanquam Erroris insciam Normam credendi . *Magnificentissimi , & gloriosissimi Iudices dixerunt : Ergo addite Definitioni : Secundùm Iudicium Sanctissimi Patris Nostri Leonis duas esse Naturas in Christo inconvertibiliter &c.* Leonis igitur irrefragabilis Auctoritas adeo prævaluit , ut non solùm nihil contra Consilium immutandæ Definitionis responderint Patres , sed etiam ab iisdem *omnibus rogati Iudices* fuerint , ut interesse vellent selectis Antistitibus novam daturis Formam Definitioni ex Regula Epistolæ Pontificiæ , *pag.* 254. *n.* 223.

153. Ravennius , & alii Galliarum Antistites Nationalem Synodum constituentes gloriantur , Leonis Epistolam , *ut ipsum Fidei Symbolum* , cordi suo inscriptam , & à singulis memoriæ fuisse mandatam . *Quæ Apostolatus Vestri scripta , ita ut Symbolum Fidei , quisquis*

Redemptionis Sacramenta non negligit, tabulis cordis adscripsit, & tenaci, quò ad confundendos Hæreticorum Errores paratior sit, memoriæ commendavit. Ergo siquti enimverò Infallibile credebant esse Symbolum Fidei, ita eamdem de Leonis Epistola videntur ferre sententiam. *pag.* 207. *n.* 180.

154. Iidem paulò post, non commemorato Chalcedonensi, paulò ante celebrato, Concilio ab una Apostolica Sede, tanquam certissima Fidei Magistra, manasse dicunt Definitionem Catholicæ Veritatis. *Gratulantes, quod tantæ Sanctitatis, tantæ Fidei, tantæque Doctrinæ Apostolicæ Sedis, unde Religionis nostræ, propitio Christo, Fons & Origo manavit, Antistitem dederit. pagina* 208. *n.* 180.

CAP. IX.

Attestatio ipsorum Æmulorum Romanæ Cathedræ, videlicet Anatolij Constantinopolitani, & Hostium quoque, scilicet Hæreticorum, & Hæresiarchæ Eutychetis, ejusque Signiferi Dioscori, de Apostolicæ Cathedræ Fidem explicantis certissima Veritate.

155. SEntentiam ferens Anatolius de Iba Edesseno inquit: *Omnem in præsenti de eo suspicionem abiicio, quoniam consentit, & subscribit ei, quæ de Fide Sententia data est à Sancto Concilio, & Epistolæ Sanctissimi Archiepiscopi Romæ Leonis.* Ad omnem

nem de Iba suspicionem abiiciendam satis esse videbatur Consensus ab illo præstitus Definitioni Fidei à Chalcedonensi Concilio paulò ante formatæ. Additur autem ab Anatolio Subscriptio adjecta ab Iba Epistolæ Pontificiæ, cum Certissimum Argumentum Catholicæ Veritatis profluat ex eo, quod quis Romanæ se Infallibilis Cathedræ Discipulum profiteatur; *pag.* 274. *num.* 245.

156. Post superbum Canonem, quem Anatolius intrusit de Constantinopolitanæ Ecclesiæ Primatu in Oriente, subiicit alium de Præsulibus Ægyptiis, quibus indulgebatur mora usque ad Alexandrini Electionem Antistitis, post quam subscribere Leonis Epistolæ parati erant. *Quoniam Religiosissimi Episcopi Ægyptii, non ut Catholicæ Fidei adversantes, Sanctissimi Archiepiscopi Leonis Epistolæ subscribere distulerunt, sed dicentes, in Ægyptiaca Diœcesi hanc esse consuetudinem &c.* Ex hujus Canonis verbis Hæresis perstringuntur, qui animum obdurant ad Pontificiam ex Cathedra Doctrinam non suscipiendam: *Non ut Catholicæ Fidei adversantes Sanctissimi Archiepiscopi Leonis Epistolę subscribere distulerunt*. Adversarentur ergo Catholicæ Fidei, si omnino subscribere detrectarent. *pag.* 300. *num.* 276.

157. Cum Concilium ita statuisset in Actione secunda: *Anatolius eligat de his, qui subscripserunt*, videlicet Epistolæ Leonis, *quos putaverit idoneos esse ad docendum eos, qui dubitant*: hi porrò erant Episcopi ex Illyrico, & Palæstina tunc Hæretici, quia con-

tu-

tumaces in dubiis suis circa Veritates jam definitas: iidem Præsules alienam instructionem recusantes inclamarunt: *Nos ita credimus*: *Omnes ita credimus*. *Sicut Leo*, *ita credimus*. *Nullus nostrum dubitat*. *Nos jam subscripsimus*. Ultima quidem hæc verba nunc proferentes egregiè mentiti deinde sunt eorum nonnulli, qui in Quarta Actione subscribere Leonis Epistolæ subterfugerunt. Sed hinc manifestè videtur evinci, adeo Pervulgatum apud Orthodoxos omnes fuisse, censendos esse Fidei Perduelles illos, qui non crederent, Verissimam esse Doctrinam Pontificis Maximi, ut, ne tales illi Antistites haberentur, simulaverint Assensum, quem eidem nequaquam scripto præstiterant. *pag.* 161. *num.* 141.

158. Licet hi Antistites profiterentur, se omnes in Leonis verba jurasse, incertarum tamen Opinionum vento adhuc circumferebantur post auditam Cyrilli, idest Sacrosancti Primi Concilii Ephesini, Doctrinam, cui refragari Catholicis omnibus vetitum erat. Hæresis igitur manifestæ coarguuntur. Hoc exemplo liquet, quò deveniant, qui ultro non complectuntur, velut Infallibilem, Pontificiam Doctrinam, sed audent ex illa in dubium aliquid revocare. Non assensi Leonis Literis, ad suæ quoque mentis Tribunal in ea librandam Generalem, & ab Apostolica Sede confirmatam, Synodum appellaverunt. *pag.* 163. *n.* 142.

159. Prodigio simile videri potest, quod Hæretici ipsi gloriati sint, se subscripsisse Pontificiis Literis veluti Errori nulli obnoxiis. Cæterùm si re ip-

ſa cenſerent Romanum Pontificem impotem falli, toto ſeipſos cælo profiterentur errantes, cum, quæcumque oriatur Hæreſis, illico ab Apoſtolica Sede damnetur. *pagina* 165. *num.* 143.

160. Hæreſiarcha Eutyches damnatus à Sancto Flaviano in Synodo Conſtantinopolitana ad Leonem Pontificem Maximum appellavit. Ergo præſumpſit, veram ab Orbe Chriſtiano exiſtimandam eſſe ſuam Fidem, ſi ab Apoſtolica Infallibili Sede comprobaretur. *pag.* 47. *num.* 7.

161. Idem ſpondet, ſe ſtaturum Pontificiæ Declarationi Fidei, ſic enim de illo ad Theodoſium Imperatorem ſcribit Leo: *Cum in libello ſuo, quem ad Nos miſit, hoc ſaltem ſibi ad promerendam veniam reſervaverit, ut correcturum ſe eſſe promitteret, quidquid noſtra Sententia de his, quæ malè ſenſerat, improbaſſet.* Atque id ipſum Sanctiſsimus Pontifex confirmat loquens de illo in Literis datis ad Secundam Synodum Epheſinam: *Spondens per omnia noſtram ſequuturum ſe eſſe Sententiam.* Sed hoc minimè ſpopondiſſet, ſi Sententiam Leonis putaſſet Errori ſubiici poſse. *pag.* 57. *num.* 24. & *pag.* 62. *num.* 32.

162. In Concilio Chalcedonenſi Epiſcopi ex Palæſtina, & Illyrio Dioſcori aſſeclæ, optantes ad Synodum inter Iudices revocari nefarium illum Vexilliferum Eutychetis, exclamarunt: *Patres Synodo reddite: Conſentaneos Leoni Synodo.* Ac paulò poſt ſubdiderunt: *Dioſcorum Synodo, Dioſcorum Eccleſijs.* Hinc infertur, ab ipſo quoque Dioſcoro tunc ſimulatum fuiſſe animum præ-

pa-

paratum ad assentiendum Literis Pontificiis. Illustre hoc Argumentum est, quod & ipse Perduellium contumacissimus diffiteri nequiret in amplissimo illo Ecclesiæ Universæ Theatro, ac Senatu Sacrosancto, omnino Catholicum censeri non posse, qui non admittat ab Infallibili Apostolica Sede prodeuntem Definitionem Fidei.

pagina 162. *numero* 143. & 144.

F I N I S.

INDEX

INDEX
RERUM NOTABILIUM.

Prior Numerus Paginam, alter Notam marginalem significat.

A

mo.

B.

C.

pag.

pag.

O re-

I

Patres

reiicit

lecta

P tiem

orat

F I N I S.

Ad eximii hujus Operis Auctorem.

I A M B U S

JOANNIS STAI CYDONII.

PRæclare Scriptor, cui coruſcat Gratia,
Signumque Laurus inclytæ Victoriæ,
Et Lux in ipſo Nomine, Auſpicia rei,
Ut delicatam ſemitam prudens teris,
Atramque nemini catus inuris notam!
Ut Veteris Ævi imaginem miris modis
Præbes videndam, inque abditos rerum ſinus
Pervadis acer ingenj! Omnibus patet,
Quæ vis latebat condita in loquentium
Præſumptione Patrum, & in Patris Patrum.
Hunc Cœtibus præſtare plurimi Sacris
Oſtenderant, errare nec poſſe in Fide
Ediſſerenda; utrumque ſed Notorium
Olim hoc decus fuiſſe Romani Patris
Nullus diſertis ante te coloribus
In luce ſtatuit. Omnibus at olim hoc decus
Utrumque Notum ſi fuit, de illo haud licet
Ambigere poſthac. Quantum ob hoc Opus tibi
Debemus omnes! Ipſa ſed præ cæteris
Obſtricta quantum eſt Græcia, innumeris tibi
Nominibus aliis nexa! Chalcedon modò
Per te revixit: arte nunc Grajos nova
Sapere docent Chalcedone coacti Patres.
Centena ſunt, beante quæ illos vulnere
Intorta Synodi tela de pharetra petunt.
An Copiam miramur, an Robur magis,
Telorum Acumen an magis animos rapit?
At me rapit, quod Acta Concilii omnibus
Poſtquam fuere centies, & millies
Objecta, Primus Ipſe ab hoc Sacro Mari
Tot Margaritas eruis. Velut aliud
Cum Mare pateret omnibus, Primus Novi
Columbus Orbis vidit ignotas plagas.